

Dr. Palágyi Tivadar*

KÜLFÖLDI HÍREK AZ IPARJOGVÉDELEM TERÜLETÉRŐL

Albánia

A) Albánia 2010. február 11-én letétbe helyezte az Európai Szabadalmi Egyezményhez (ESZE) való csatlakozás okmányát, amivel annak 37. tagállama lett. A csatlakozás Albániában 2010. május 1-jén lépett hatályba.

Albánia 1996. február 1-jén lett az ESZE kiterjesztési állama. Ez a megállapodás 2010. május 1-jén lejárt, de a 2010. május 1. előtt benyújtott európai és nemzetközi szabadalmi bejelentésekre nézve továbbra is érvényben maradt.

B) Albánia 2010. február 17-én letétbe helyezte a Szabadalmi Jogi Szerződéshez (Patent Law Treaty) való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően ez a nemzetközi egyezmény Albániára nézve 2010. május 17-én lépett hatályba.

Amerikai Egyesült Államok

A) Az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatala 2009. december 7-én bejelentette, hogy meggyorsítja a környezetbarát találmányokra vonatkozó 25 000 függő bejelentés közül az első 3000-nek a vizsgálatát. Az ilyen szempontból számításba jövő bejelentéseknek „lényegesen javítaniuk kell a környezet minőségét azáltal, hogy hozzájárulnak egy alapvető életfenntartó természetes elem helyreállításához vagy fenntartásához”.

B) Egy kaliforniai körzeti bíróság 32,4 millió USD kártérítést ítélt meg a *Louis Vuitton Malletier SA* (Vuitton) számára annak következtében, hogy az *Akanoc Solutions Inc.* és a *Managed Solutions Group Inc.* weboldalakon bitorló fogyasztási cikket árusított a Vuitton nevének használatával. Ezek a cégek Kaliforniában folytattak üzleti tevékenységet, és vezetőjük Steven Chen volt. Az esküdszék megállapította, hogy a cégek Chennel együtt követtek el közvetett védjegy- és szerzőijog-bitorlást, és ezért a Vuitton javára az említett kártérítést ítélte meg.

Ausztrália

A) 5-6 évvel ezelőtt egyes szabadalomtulajdonosok, különösen a kis- és közepes vállalatok elégedetlenségüket nyilvánították az ausztráliai szabadalomszerzéssel kapcsolatos

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

költségek és nehézségek miatt. Ezért 2006-ban az ausztrál kormány felkérte az Ausztráliai Szellemtulajdon-védelmi Tanácsot (Australian Council on Intellectual Property, ACIP), hogy folytasson kutatást ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban, és az eredményről készítsen jelentést. Az érintettekkel folytatott széles körű vita után az ACIP végleges jelentést készített, és azt 2010 januárjában adta át az ausztrál kormány számára. A kormány jelenleg tanulmányozza a jelentést. A jelentés kilenc ajánlást tartalmaz, amelyek célja, hogy segítsék a szabadalomtulajdonosokat, különösen a kisvállalkozókat szabadalmi jogaik költséghatékony és kereskedelmileg megvalósítható módon történő érvényesítésében.

Az 1–5. ajánlás alternatív vitamegoldó (*alternativ dispute resolution, ADR*) mechanizmusokat és ilyen eljárások lefolytatására alkalmas központok felállítását javasolja.

A 6. és 7. ajánlás szerint támogatni és javítani kell a szomszédos országokban a szabadalmi jogok érvényesítését, és Japánon és Kínán kívül a környező országokban is támogatni kell az ausztrál vállalatok üzleti tevékenységét.

A 8. ajánlás szerint az ausztrál vámhatóságokat tanácsadással is támogatni kell a szabadalmi jogok érvényesítésével kapcsolatos tevékenységükben.

A 9. ajánlás annak a kérdésnek a tanulmányozását javasolja, hogy nem lenne-e előnyös áttérni a jelenlegi, engedélyezés előtti felszólalási rendszerről az engedélyezés utáni felszólalási rendszerre.

B) Ausztrália Szövetségi Bírósága (Federal Court of Australia, FCA) egy újabb döntésében megállapította, hogy egy társaság igazgatója személyesen felelős egy szabadalom bitorlásáért, mert engedélyezte a bitorló cselekedeteket. A döntésben jelentős szerepet játszott különösen az a tény, hogy az illető nyilvánvalóan közömbös volt a szabadalombitorlás lehetőségével szemben.

Az *Inverness Medical Switzerland GmbH* (Inverness) *v. MDS Diagnostics Pty Limited* (MDS)-ügyben az Invernessnek sikerült bizonyítania, hogy az MDS bitorlta a szabadalmát azáltal, hogy Ausztráliában kereskedelmi tevékenységet folytatott terhességi próbára használt készülékekkel, amelyeket QuickStream és QuickCard névvel forgalmazott, és amelyeket egy tengerentúli gyártó szállított. A bíróság dr. Appannát, a vállalat egyik igazgatóját személyesen felelősnek tartotta a bitorlásért.

Dr. Appanna elosztási jogokat és vámkezelési engedélyt szerzett a termékekre, és ezt követően közvetlenül szerepe volt a termékek ausztráliai beszerzésében és eladásában. Bár az MDS-nek voltak más igazgatói is, nem volt arra vonatkozó bizonyíték, hogy dr. Appannán kívül másik igazgató is aktív szerepet játszott volna a társaság igazgatásában.

A bíróság megállapította, hogy dr. Appanna szándékosan és tudatosan folytatott olyan magatartást, amely azt eredményezte, hogy a termékek MDS általi eladása az Inverness szabadalmainak bitorlását eredményezte. A bíróság azt is megállapította, hogy dr. Appanna „tudta, hogy az MDS eszközeinek az eladása bitorláshoz vezet. Hatalmában állt volna meggátolni ezeket a cselekményeket, és kötelessége lett volna beavatkozni”. Emellett tudott ar-

ról, hogy versenytermékek vannak a piacon. Ennek ellenére engedélyezte, hogy az MDS árusítsa a bitorló termékeket.

A döntés rávilágít arra, hogy egy vállalat igazgatója személyesen felelős lehet a cége által elkövetett szabadalombitorlásért. Ezért el kell kerülnie az olyan ténykedéseket, amelyek úgy értelmezhetők, hogy szándékosan vagy tudatosan végeznek egy másik fél szabadalmának a bitorlását eredményező cselekményeket.

Ausztria

A) Ausztriában 2010. január 1-jétől kezdve szabadalmak esetében a 6. évtől kezdve, használati minták esetében a 4. évtől kezdve kell évdíjat fizetni. Ez a rendelkezés minden olyan bejelentésre vonatkozik, amelynél az évdíjfizetés határideje a fenti napon vagy azt követően jár le.

B) 2010. július 1-jén Ausztriában bevezetik a lajstromozott védjegyek elleni felszólalási (*Widerspruch*) eljárást. Addig egy védjegyet csak az Osztrák Szabadalmi Hivatal Megsemmisítési Osztályán keresztül lehet törölni. Július 1-jétől kezdve viszont egy egyszerűbb eljárás áll rendelkezésre ahhoz, hogy egy védjegyet törölni lehessen.

A felszólalást a védjegy lajstromozásának nyilvánosságra hozatalától számított három hónapon belül lehet benyújtani. Ausztriai oltalmat is biztosító nemzetközi védjegyek esetében a felszólalási eljárás megindításának határideje annak a hónapnak az első napján indul, amely a védjegy nemzetközi lajstromozásának a nyilvánosságra hozatalát követi. Felszólalást korábbi elsőbbségű lajstromozott vagy bejelentett védjegyjogok tulajdonosai nyújthatnak be.

A felszólalást csak azzal lehet indokolni, hogy a megtámadott védjegy azonos egy korábbi elsőbbségű védjeggyel, és azonos árukra vagy szolgáltatásokra vonatkozik, vagy azzal, hogy a védjegyek azonossága vagy hasonlósága miatt fennáll az áruk vagy szolgáltatások összevetésének veszélye.

Bosznia-Hercegovina

Bosznia-Hercegovinában új védjegy-törvény és új ipariminta-törvény tervezetét terjesztették jóváhagyásra a parlament elé.

Az új védjegy-törvény tervezete bevezeti a felszólalási eljárást, és ezzel párhuzamosan eltörli a hatályos törvény szerinti vizsgálatot a feltétlen és viszonylagos lajstromozást kizáró okokra, ami lényegesen könnyíteni fogja a Boszniai Szabadalmi és Védjegyhivatal (BSZVH) munkáját.

A védjegybejelentések vizsgálatokor a BSZVH figyelembe veheti harmadik felek írásban közölt kifogásait, de a kifogást tevő nem minősül félnek az eljárásban.

A hatályos törvény szerint egy lajstromozott védjegyhez hasonló vagy azzal azonos védjegybejelentés esetén a hivatal elfogad beleegyező (*consent*) leveleket. A törvénytervezet ezt nem teszi lehetővé.

A hatályos törvény szerint hivatalból lehet kezdeményezni törlési eljárást. Az új törvény szerint érdekelt fél vagy az államügyész kezdeményezhet ilyen eljárást.

Egy ipari minta vizsgálatakor a BSZVH – miként a védjegybejelentéseknél is – figyelembe vehet harmadik felek által benyújtott kifogásokat, de az ilyen kifogás benyújtója itt sem minősül félnek az eljárásban.

Az iparimintatörvény-tervezet által bevezetett leglényegesebb változás az oltalmi idővel kapcsolatos. A hatályos törvény szerint a minta oltalmi ideje tíz év, és azt nem lehet megújítani. Az új törvény szerint egy minta oltalmi ideje öt év, de azt legfeljebb négy ízben további öt-öt évvel meg lehet hosszabbítani, vagyis a minta teljes oltalmi ideje 25 év lehet.

Bulgária

A Bolgár Nemzetgyűlés 2010. február 26-án elfogadta a védjegyek és földrajzi árujelzők törvényének módosítására vonatkozó tervezetet, amelyet 2010. március 9-én publikáltak a hivatalos közlönyben, és amely így három hónappal később, 2010. június 9-én lép hatályba.

Az új törvény eltörli az érdemi vizsgálat korábbi gyakorlatát, és bevezeti a felszólalási eljárást. Korábban a Bolgár Szabadalmi Hivatalnak (BSZH) hivatalból kellett vizsgálnia mind a feltétlen, mind a viszonylagos lajstromozást kizáró okokat.

Az új rendszer szerint a védjegybejelentéseket csak feltétlen lajstromozást kizáró okokra vizsgálják, és ha a bejelentés kielégíti ezt a követelményt, a hivatalos lapban meghirdetik. Harmadik felek a publikálás időpontjától számított három hónapon belül nyújthatnak be írásban felszólalást, ami megfelel a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal gyakorlatának.

A törvény átmeneti rendelkezései szerint a felszólalási eljárásra vonatkozó szabályok a törvény hivatalos közlönyben való meghirdetésétől számított 12 hónap eltelte után lépnek csak hatályba.

Az új törvény szerint a BSZH mind a védjegyek, mind a földrajzi árujelzők lajstromát köteles papíron és elektronikus formában is vezetni. Az elektronikus lajstromot a hivatal honlapján publikálják, és így az bárki számára hozzáférhető. A védjegyek és a földrajzi árujelzők lajstromozására vonatkozó kérelmeket elektronikus úton is be lehet nyújtani.

Az új rendszer célja, hogy rövidítse a védjegy-lajstromozási eljárást, és hogy azt teljesen összhangba hozza az Európai Unió vonatkozó előírásaival.

Chile

Az Európai Unió 2009. évi jelentésében Chilét törölte azoknak az országoknak a listájáról, amelyekben a szellemi tulajdon-jogok érvényesítése nehézségekbe ütközik. Ez azoknak az erőfeszítéseknek az elismerését jelenti, amelyeket Chile kormánya az utóbbi időkből ilyen téren tett. Így például létrehozta a Szellemi tulajdon-jogok Országos Intézetét, és a rendőrségnél felállított egy szellemi tulajdon-jogokkal foglalkozó osztályt.

A chilei kormány reméli, hogy az Európai Unió fentebbi döntése jobb belátásra bírja az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatalát is, amely Chilét már negyedik éve tartja azon országok listáján, amelyek a minimális követelményeket sem teljesítik a szellemi tulajdon-jogok oltalmazása terén.

Dánia

2009. augusztus 21-én a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság döntést hozott a *Fortuna Publishers (Fortuna) v. Mayland-Burde A/S (Mayland)*-ügyben.

A Fortuna főleg naptárak kiadásával foglalkozó vállalat. 2000-ben a 16. áruosztályban lajstromoztatta az ábrás FAMILYPLAN védjegyet.

A Mayland többek között papírnaptárakat szállít, és számos lajstromozott védjegye van, például a PLANNER, INDEX-PLANNER, COMBI-PLANNER, SINGLE-PLANNER, HANDY-PLANNER és PERSONAL-PLANNER.

2001-ben a Fortuna árusítani kezdett egy FAMILYPLAN védjegyű falinaptárt, amelynek lapjain a család minden tagja számára találhatók oszlopok. 2008-ban a Mayland forgalomba hozott egy THE FAMILY PLANNER jelölésű naptárt. A Fortuna ezt védjegybitorlásnak minősítette, és ennek megfelelően beperelte a Maylandet.

A bíróság megállapította, hogy a Fortuna FAMILYPLAN védjegyét, amelyet 2000-ben ábrás védjegyként lajstromoztak, deskriptív szóvédjegynek nézték. Ezért a két rendes szóból álló védjegyet jelentést nélkülözőnek gondolták. Ilyen esetben a védjegyjogok csak akkor tarthatók meg, ha a tulajdonos bizonyítani tudja, hogy a védjegyet a piacon jól elfogadták.

A bíróság azt is megállapította, hogy nincs elegendő tájékozottsága ahhoz, hogy hozzá tudjon szólni a védjegy piaci ismertségéhez vagy a Fortuna piaci részesedéséhez, eladásaihoz, forgalmához és eladási költségeihez. Ezért azt a következtetést vonta le, hogy nincs kellően bizonyítva a védjegy piaci megalapozottsága és jelentősége, aminek révén indokolt lenne a Fortuna FAMILYPLAN szóvédjegyre vonatkozó igénye. Ennek következtében a bíróság a Mayland javára döntött, és elrendelte, hogy a Fortuna fizessen 30 000 Dkr költséget.

A bíróság döntése azonban utalt arra, hogy eltérő következtetésre juthatott volna, ha a felperes komolyabb erőfeszítéseket tesz annak bizonyítására, hogy védjegyét jól elfogadták a piacon (például fogyasztókkal folytatott interjúk és az értékesítési költségeivel kapcsolatos egyértelmű tájékoztatás útján).

Dél-Korea

2009. október 1-jén Dél-Koreában bevezették a zöld technológiára vonatkozó találmányok szupergyors vizsgálatát, ami annyit jelent, hogy az ilyen találmányokat egy hónapon belül fogják vizsgálni.

A rendes szabadalmi bejelentések vizsgálata mintegy 18 hónapot vesz igénybe, de a bejelentők kérhetik a gyorsított vizsgálatot, amit három hónap alatt végeznek el.

Egyiptom

Az Egyiptomi Szabadalmi Hivatal 2010. február 1-jei hivatalos közleménye hírül adja, hogy a PCT I. és II. fejezete szerint a nemzeti szakasz megindításának harminc hónapos határidejét további három hónappal meg lehet hosszabbítani írásbeli kérelem benyújtása és késedelmi illeték lerovása fejében.

Az írásbeli kérelemben fel kell sorolni a hosszabbítás okait.

Elsőfokú Európai Bíróság

A *BORCO-Markenimport Matthiesen GmbH & Co KG* (BMM) a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (BPHH) kérte az „A” védjegy lajstromozását a 33. áruosztályban alkoholos italokra. A kérelmet a BPHH 2006. május 31-én elutasította arra hivatkozva, hogy egy betű nélküli a megkülönböztető jellegét. A BPHH Negyedik Fellebbezési Tanácsa fenntartotta ezt a döntést, megállapítva, hogy egy olyan betű, amelyet nem módosítottak megfelelően, nem tekinthető megkülönböztető jellegűnek, és ezért nem lajstromozható védjegyként.

Ezt követően a BMM az Elsőfokú Európai Bírósághoz (European Court of First Instance, jelenleg General Court, GC) fordult, és fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a közösségi védjegyszabályzat 4. szakasza alapján egy védjegy bármilyen jelből állhat, amely grafikusán ábrázolható, ideértve a betűket is. Azzal is érvelt, hogy az az elv, amely szerint a színek lajstromozhatók, a betűkre is alkalmazható.

A GC hatálytalanította a tanács döntését, és megállapította, hogy egy jelnek védjegyként való lajstromozása sohasem függött kreativitástól vagy képzelőerőtől. Ezért a BPHH-t utasította, hogy vizsgálja újra a BMM bejelentését.

Etiópia

Bár Etiópia nem tagja a Párizsi Uniós Egyezménynek, és viszonyossági egyezményei sincsenek, az Etióp Szabadalmi Hivatal elismeri a szabadalmi bejelentések elsőbbségét.

Európai Bíróság

A német gépkocsigyártó *Audi* cég közösségi védjegybejelentést nyújtott be a *VORSPRUNG DURCH TECHNIK* (magyarul: haladás a technika útján) védjegy lajstromozása iránt a 9., 12., 14., 16., 18., 25., 28., 35–43. és 45. áruosztályban. A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal az összes áruosztályban elutasította a lajstromozási kérelmet, kivéve a járművekre vonatkozó

12. áruosztályt, arra hivatkozva, hogy a védeni kívánt védjegy a közösségi védjegyrendelet 7(1)(b) szakasza alapján nélkülözi a megkülönböztetőképességet.

A BPHH Fellebbezési Tanácsa helybenhagyta az elutasítást. Ezt az álláspontot azzal indokolta, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy üzenete szerint a műszaki haladás lehetővé teszi jobb áruk és szolgáltatások gyártását és nyújtását. Emellett olyan szókombináció, amely ilyen elcsépezt üzenetre korlátozódik, elvileg mentes bármilyen megkülönböztető jellegtől, és ezért nem lajstromozható, hacsak nem bizonyítják, hogy a vásárlóközönség azt védjegyként fogja fel.

Az Audi eredménytelenül fellebbezett az Elsőfokú Európai Bírósághoz is (General Court, GC). Ezért az Európai Bírósághoz (European Court of Justice, ECJ) nyújtott be fellebbezést, lényegileg arra hivatkozva, hogy az általa lajstromoztatni kívánt védjegy megkülönböztető jellegének megállapítására használt próba túlságosan szűk volt, mert nincs olyan jogi elv, amely szerint egy pozitív mellékjelentésű jel semmilyen vagy csak csekély megkülönböztető jelleggel rendelkezik.

Az ECJ 2010. január 21-én hozott döntése helyt adott az Audi kérésének, hatályon kívül helyezte a GC döntését, és megsemmisítette a BPHH Fellebbezési Tanácsának a határozatát.

Az ECJ rámutatott, hogy a saját maga által megalapozott joggyakorlat szerint egy védjegy megkülönböztető jelleggel rendelkezik, ha az árukat vagy szolgáltatásokat egy sajátos vállaltól származóként lehet azonosítani. A megkülönböztető jelleg a bejelentésben megjelölt árukra vagy szolgáltatásokra és a védjegynek a vonatkozó vásárlóközönség általi értékelésére vonatkoztatva kell meghatározni. Ami a hirdetőjelszavakként is használt jelzésekből összeállított védjegyeket illeti, azok lajstromozása nincs kizárva az ilyen használat által, és helytelen az ilyen védjegyek megkülönböztető jellegének megállapításánál olyan követelményeket támasztani, amelyek szigorúbbak, mint az egyéb típusú védjegyek esetén alkalmazottak. Ezért a megfellebbezett döntések helytelenül alkalmazták a 7(1)(b) szakaszt.

Azzal a megállapítással kapcsolatban, hogy egy szlogenként is használt védjegy nem leíró jellegű, az ECJ rámutatott, hogy az ilyen védjegy egy tárgyilagos üzenetet is kifejezhet, és jelezheti a fogyasztó számára a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származását. Különösen fennáll ez az eset, amikor a védjegy nem egy szokásos hirdetési üzenet, hanem bizonyos eredetiséggel rendelkezik, és értelmezés útján keveset kíván a fogyasztóközönségtől, vagy egy megismerési folyamatot indít el a fogyasztók körében.

Még ha feltételezhető lenne is, hogy a VORSPRUNG DURCH TECHNIK szlogen olyan tárgyilagos üzenetet hordoz, amely szerint a műszaki haladás jobb áruk és szolgáltatások gyártását és szolgáltatását teszi lehetővé, ez a tény nem támasztja alá azt a következtetést, hogy az ugyanilyen védjegy mentes bármilyen benne rejlő megkülönböztető jellegtől. Bármennyire egyszerű legyen is az ilyen üzenet, nem lehet úgy minősíteni, hogy kezdettől fogva és minden további elemzés nélkül kizárja annak a lehetőségét, hogy ez a védjegy képes a fogyasztók számára jelezni a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi eredetét.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Szervezet (European Patent Organisation) Adminisztratív Tanácsa 2010. március 1-jén a dán Jesper Kongstad elnökle mellett a Francia Szabadalmi Hivatal jelenlegi elnökét, Benoît Battistellit választotta meg az Európai Szabadalmi Hivatal új elnökének, aki 2010. július 1-jén követi a jelenlegi elnököt, az angol Alison Brimelow-t.

Az Európai Szabadalmi Egyezmény (*European Patent Convention*) szerint a szavazatok háromnegyede, vagyis minősített többsége szükséges új elnök megválasztásához. A tagországok képviselői által leadott szavazatok aránya megfelelt ennek a követelménynek.

Battistelli hivatali ideje 2015. június 30-án jár le.

B) Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) Kibővített Fellebbezési Tanácsa G02/08 számú döntésében 2010. február 19-én kimondta, hogy a jövőben nem engedélyezhetők az ún. svájci típusú igénypontok, amelyeket mintegy 25 évvel korábban a G5/83 számú döntés alapján kezdett az ESZH engedélyezni.

Ez a változás nem visszamenőleges hatályú, és csupán olyan bejelentésekre érvényes, amelyek elsőbbsége három hónappal későbbi annál a napnál, amelyen a döntést az ESZH hivatalos lapjában publikálják; maga a publikálás is néhány hónapot vesz igénybe.

Figyelembe véve a 2000. évi Európai Szabadalmi Egyezmény 53(c) és 54(5) szakaszában foglaltakat, az olyan találmány igénypontját, amely egy ismert gyógyszer új betegség gyógyítására való felhasználására vonatkozik, a következőképpen kell megszövegezni: „ismert X vegyület vagy készítmény Y gyógyászati felhasználásra történő alkalmazásra”. Ez a „termék alkalmazásra” igénypontforma egyszerűbb, mint a svájci típusú, alábbi szövegű eljárási igénypont: „az ismert X vegyület vagy készítmény alkalmazása Y gyógyászati felhasználásra szolgáló gyógyszer előállítására”.

A fenti G02/08 döntés szerint az új igénypontforma oltalmi köre tágabb, mint a svájci típusú igényponté.

Az új igénypontforma nem zárja ki az olyan találmányok szabadalmazását sem, amelyek újdonsága csupán egy új dózisztartományra vonatkozik.

A fenti döntés lényegileg nem változtatja meg azt a gyakorlatot, amely szerint szabadalmazható egy ismert vegyület új gyógyászati célra való felhasználása.

Fehéroroszország

2010. január 25-én a védjegytvörvény olyan módosítása lépett hatályba, amelynek alapján az az időtartam, amely alatt nem kötelező a védjegy használata, öt évről három évre csökkent.

Franciaország

A) Egy 2009. október 9-i kormányrendelet a Párizsi Legfelsőbb Bíróságra (*Tribunal de grande instance*) ruházta a vitás szabadalmi ügyekben való bírászkodás kizárólagos jogát. Ezt megelőzően még hat további bíróság is ítélezhetett ilyen ügyekben.

A Legfelsőbb Bíróság 12 bírója négy, háromtagú tanácsban ülészik.

A kormányrendelet kilencre csökkentette a szellemi tulajdon-védelmi ügyekkel foglalkozó bíróságok számát.

A 2009. november 1-je előtt benyújtott keresetek ügyében a vonatkozó körzeti bíróságok ítéleznek.

Az ismertetett bírósági reformtól azt várják, hogy javítani fogja a szabadalmi ügyekben hozott döntések összhangját, mert az ilyen ügyekben ítélező bírák könnyen érintkezésbe tudnak lépni egymással amikor új jogi problémákkal szembesülnek.

B) A Párizsi Elsőfokú Bíróság 2009. október 16-án két versenytárs vállalat doménneveinek ügyében hozott döntést, megerősítve azt az álláspontot, hogy a doménnevek oltalmazható megkülönböztető jelek, és megalapozhatják a védjegyek elsőbbségét.

A *Mistergooddeal SA* (*Mistergooddeal*), a www.mistergooddeal.com weboldal működtetője, berendezések, bútorok és egyéb áruk végkiárúsítására volt szakosodva. A vállalat a 2000-es évek elején kezdett működni. 2000. január 25-én lajstromoztatta a *mistergooddeal.com* doménnevet, és ugyanezen a napon kérte mind a francia, mind a Közösségi Védjegy-hivatalnál a MISTER GOOD DEAL védjegy lajstromozását a 35. és 38. áruosztályban (főleg az interneten végzett értékesítési, reklámozási és kereskedelmi tevékenységekre).

2004-ben a *Mistergooddeal* tudomására jutott, hogy az MGD kérte a MR GOOD DEAL védjegy lajstromozását a 25., 28., 35. és 38. áruosztályban. A *Mistergooddeal* felszólalt az MGD védjegybejelentése ellen, kérve, hogy a védjegyet csupán a 25. és 28. áruosztályban (például ruházati cikkekre, cipőkre, harisnyákra, sportcipőkre és fehérneműre) lajstromozzák.

Az Országos Iparjogvédelmi Intézet helyt adott a *Mistergooddeal* kérelmének, és elutasította az MGD-nek az MR GOOD DEAL védjegy 35. és 38. áruosztályban való lajstromozására irányuló kérelmét, de a védjegyet lajstromozta a 25. és 28. áruosztályban.

2008-ban az MGD levélben felszólította a *Mistergooddealt*, hogy szüntesse meg a MR GOOD DEAL védjegy bitorlását azzal, hogy webhálóján sportruházatot és sportcipőket árusít. A kérdéses termékeket azonban az MGD nem a MISTER GOOD DEAL védjeggyel árusította, hanem az illetékes gyártók (például a Nike és a Timberland) védjegyével.

A *Mistergooddeal* megfigyelte, hogy az MGD a www.mr-good-deal.fr weboldalon 2006 óta árusít sportruházati cikket különböző védjegyekkel, de ezt a tevékenységet 2008. február 8-án megszüntette. A *Mistergooddeal* védjegybitorlás miatt keresetet indított az MGD ellen, és 100 000 euró kártérítés és 10 000 euró perköltség megfizetését kérte.

A *Mistergooddeal* állítása szerint az MGD csupán online üzletében használta a MR GOOD DEAL védjegyet, és ezért azt törölni kell. Emellett azt is állította, hogy az ő MISTER GOOD DEAL védjegye jól ismert volt az MGD védjegyének lajstromozása idején.

A bíróság nem ismerte el, hogy a MISTER GOOD DEAL védjegy jól ismert volt, mert úgy találta, hogy nem kapott elegendő információt annak bizonyítására, hogy a védjegy megszerzte a jól ismert státuszt. Ennek következtében az MGD MR GOOD DEAL védjegye az egyéb áruosztályokban érvényben maradt.

A védjegybitorlás kérdésében a Párizsi Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy az MGD jogosult volt az interneten árukat eladni MR GOOD DEAL védjeggyel. A bíróság nem kapott arra vonatkozó bizonyítékot, hogy az MGD megkísérelt volna online kereskedelmet folytatni a saját védjegye által nem védett árukkal.

A bíróság azonban megállapította, hogy az MGD védjegybitorlást követett el a *mr-good-deal.fr* doménnév használatával, mert ezzel bitorolta a Mistergooddeal korábbi védjegyjogait. Ennek eredményeként az MGD-nek a Mistergooddeal számára 10 000 euró kártérítést kellett fizetnie. A bíróság vizuális és fonetikai hasonlóságot állapított meg az *mr-good-deal.fr* doménnév és a MISTER GOOD DEAL védjegy között, ami valószínűleg megtévesztéshez vezetett. Ezért a bíróság szerint az MGD-nek nem kellett volna ilyen doménnevet választania.

A Párizsi Elsőfokú Bíróság az MGD ellenkérelmét is elutasította. Az MGD ugyanis azt állította, hogy 2004-ben lajstromozott védjegyét bitorolták, de ezt a bíróság elutasította, mert a Mistergooddeal védjegyét 2000-ben lajstromozták, és a *www.mistergooddeal.com* weboldalon árusított árukat másféle márkanevekkel adták el. A *mistergooddeal.com* doménnevet 2000-ben lajstromozták, aminek folytán a Mistergooddealnek elsőbbsége volt az MGD 2004-ben lajstromozott védjegyével szemben.

A Bíróság szerint az MGD-nek az az állítása, hogy a *mr-good-deal.fr* doménnevet 1999-ben, vagyis a Mistergooddeal 2000. évi védjegylajstromozása előtt lajstromoztatta, megalapozatlan volt, mert a doménnevet 2006-ig nem használta. Az MGD-nek arról az állításáról, hogy 1998 óta használja a Mister Good Deal cégnevet, a bíróság megállapította, hogy az iratok szerint ez az állítás is megalapozatlan.

Hollandia

A) A Hágai Fellebbezési Bíróság több mint öt évvel a fellebbezési eljárás megindítása után, 2009. október 6-án végső döntést hozott a *Zilka v. Rüegg*-ügyben. Az ügy azért húzódtott ilyen sokáig, mert a fellebbezési bíróság lehetőséget adott a feleknek arra, hogy véleményyt nyilvánítsanak a Legfelsőbb Bíróság által a *Lely v. Delaval*-ügyben hozott döntéssel kapcsolatban. Az utóbbi döntésben a Legfelsőbb Bíróság kifejtette nézeteit az Európai Szabadalmi Egyezmény 69. szakaszának értelmezéséről és arról, hogy a 69. szakasz értelmezésére vonatkozó jegyzőkönyvet hogyan alkalmazzák Hollandiában. Ez megkívánja a találmány lényegének meghatározását annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani a találmány oltalmi körét.

A jegyzőkönyv kimondja, hogy a 69. szakaszt nem lehet sem túl szűken, sem túl tágan értelmezni, vagyis az oltalmi kör nem értelmezhető a szabadalmi igénypontok szó szerinti szövege alapján, de úgy sem, hogy az igénypontok csupán irányelvet szolgáltatnak, és az oltalmi kör arra is kiterjed, amire egy szakember a leírás és a rajzok alapján következtethet. A helyes értelmezés e két szélsőség között található.

A Legfelsőbb Bíróság döntése szerint a 69. szakasz értelmezését az igénypontok szövegezésének alapjául szolgáló találmányi gondolatra kell alapozni; ez az alapállás azonban nem jelzi, hogyan kell állást foglalni a két szélsőség között. A döntés azt is megállapítja, hogy az igénypontok szövegében található pontatlanság a szabadalmas hátrányára szolgált.

A Zilka és a Rüegg egyaránt kifejlesztett egy olyan terméket, amelyet hőcserélő készülékek salakmentesítésére lehet használni. A Zilka azt hiszi, hogy a Rüegg rendszere magában foglalja szabadalmának a lényegét, és ezért a Rüegg vagy szó szerint, vagy ekvivalencia alapján bitorolja szabadalmát. Így ez az ügy a találmány lényegének és az oltalmi kör terjedelmének a meghatározására is szolgált.

A Zilka azzal érvelt, hogy találmányának lényege egy robbanóanyagban alapuló rendszer hőcserélő készülékek salakmentesítésére, ahol a robbanóanyag elemet bármilyen kívánt pontra el lehet mozdítani, és a robbanóanyagot bármilyen kívánt pillanatban fel lehet robbantani, mert annak hordozóját folyamatosan hűtik. A felek véleménye eltérő volt abban, hogyan kell értelmezni a „robbanóanyag-hordozó” kifejezést. A Zilka szerint az ő robbanóanyag-hordozóját olyan tágan kell értelmezni, hogy az magában foglalja a Rüegg termékét is, amely egy robbanékony gázzal megtöltött és egy lándzsához kapcsolódó ballon. A Rüegg úgy gondolta, hogy a Zilka robbanóanyag-hordozója lándzsa nélküli szilárd robbanóanyagot jelent.

A Hágai Fellebbezési Bíróság tanulmányozta a szabadalom szövegét és rajzait, és arra a következtetésre jutott, hogy a „robbanóanyag-hordozó” „robbanóanyagot” jelent, és a lándzsa egy különálló rész. A Zilka szabadalmával kapcsolatos technika állása sem támasztja alá a Zilka értelmezését, és egy szakember sem így értelmezné a kérdést. Ezért nem forog fenn szó szerinti bitorlás.

A 69. szakaszra vonatkozó jegyzőkönyv két szélsőség közötti helyzetével kapcsolatban a Zilka azzal érvelt, hogy bitorlás esetén a találmány lényegére vonatkozó összes jellemzőnek meg kell valósulnia a kifogásolt berendezésben, és hogy akkor is előfordulhat bitorlás, ha egy olyan jellemző hiányzik, amely műszaki szempontból irreleváns. Ezért a Zilka úgy gondolta, hogy a találmány lényege megtalálható a Rüegg rendszerében.

A fellebbezési bíróság megállapította, hogy a Zilka sok jellemzőt figyelmen kívül hagyott a találmány lényegének értelmezésekor. Így például figyelmen kívül hagyta a hűtőburkolatot, jóllehet az részletesen le van írva az igénypontokban, és ezért lényegesnek tűnik. A Zilka azt teszi, amit a 69. szakasz éppen tilt, nevezetesen eltávolít egy korlátozást az igénypontból annak érdekében, hogy tágítsa az oltalmi kört.

Ekvivalencia alapján sincs bitorlás, mert – bár mindkét rendszerrel ugyanazt az eredményt érik el – lényegileg eltérőek az alkalmazott módok. Egy szakember ezt a különbséget nem tekintené ekvivalensnek.

A fentiekre tekintettel a Hágai Fellebbezési Bíróság elutasította a bitorlási keresetet.

B) A Hágai Bíróság 2010. január 8-án egy szabadalmi ügyben figyelemre méltó *ex parte* végzést hozott.

Az *ex parte* jelző azt jelenti, hogy a szabadalmi jog tulajdonosának kérésére egy vélt bitorló ellen gyorsított eljárásban hozható végzés anélkül, hogy a vélt bitorlót meghallgatnák.

Bár az ilyen végzéseknek van jogi alapjuk, szabadalmi ügyekben nagyon ritka az *ex parte* végzés. Ennek az az oka, hogy az ügy függőségével és jogi megalapozottságával kapcsolatos követelmények szigorúbbak, mint a rendes *inter partes* gyorsított eljárásokban. A jogi megalapozottság vonatkozásában *prima facie* (első pillantásra) hihetőnek kell lennie, hogy a szellemi tulajdon-jog érvényes és bitorolt. Ha a szellemi tulajdon-jog egy szabadalom, rendszerint mind az érvényesség, mind a bitorlás kérdése alapos vizsgálatot és műszaki szakvéleményt igényel. Ez általában megvalósíthatatlanná teszi a *prima facie* követelmény kielégítését.

A vizsgált esetben a *Razor USA LLC* tulajdonosa az EP 1 511 541 számú európai szabadalomnak. Használati engedélyeseként a *Street Surfing LLC* (SSL) jogosult volt fellépni a szabadalom bitorlóival szemben. A szabadalom tárgya egy különleges gördeszka, amelynek rugalmas kapcsolatban álló elülső és hátsó lapja van. Mind az elülső, mind a hátsó lap el van látva egy vagy több sajátosan elrendezett, önbeálló görgővel. A szabadalmazott gördeszka az ismert megoldásoknál kedvezőbb irányíthatóságú és gyorsulású.

Az SSL kereskedelmileg használja a szabadalmazott gördeszkát. 2010. január 4-én *ex parte* végzést kért a bíróságtól egy bitorló ellen, aki szerinte a szabadalmazott gördeszkákat hasznosítja, ideértve az interneten keresztüli értékesítést is.

Az ügy kérelmezett rendkívüli sürgősségének feltételezésekor a bíróság döntő tényezőként vette figyelembe az SSL által elszenvedett behozhatatlan kárt. A jogi megalapozottság követelménye kapcsán a bíróság egy korábbi (*inter partes*) gyorsított eljárásra tudott utalni az SSL és azonos vélt bitorló között. Ebben a korábbi eljárásban ugyanez a bíróság 2009. december 2-án ideiglenesen megállapította, hogy műszakilag azonos termékek esetén mind a szabadalom érvényessége, mind a bitorlás ténye hihető volt.

India

A) A *Galaxy Hompro* (Galaxy) kérte a *RECIBION* védjegy lajstromozását, ami ellen felszólalt a *Merck KGaA* (Merck) arra hivatkozva, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy rendkívül hasonlít saját *CEBION* védjegyéhez, és ezért a fogyasztók megtévesztéséhez vezetne.

A hivatal azon a véleményen volt, hogy a két védjegy nem minősíthető megtévesztően hasonlóknak, és emellett fonetikusán és vizuálisan is eltér egymástól.

Ezután a Merck a Delhi Felső Bíróságnál (Delhi High Court) nyújtott be fellebbezést, amely végül átkerült a Szellemilajdon-védelmi Fellebbezési Tanács (Intellectual Property Appellate Board, IPAB) delhi tanácsa elé.

A Merck azt állította, hogy különböző védjegyekkel gyártott gyógyászati készítményeket, amely védjegyek mindegyike „-bion”-nal végződik.

A felek meghallgatása után a tanács úgy döntött, hogy a „-bion” végződést általánosan használják; a fogyasztók hajlamosak arra, hogy figyelmen kívül hagyják a közös vonást, és arra figyeljenek, ami a két védjegyben eltérő. Ezért nem forgott fenn a megtévesztés valószínűsége, és a tanács – elutasítva a Merck fellebbezését – engedélyezte a védjegy lajstromozását.

B) Az édességgyártó amerikai *Mars, Inc.* (Mars) cég pert indított az indiai *T. Raghulal* cég ellen arra hivatkozva, hogy az jogtalanul használja csokoládétermékein az általa birtokolt CELEBRATIONS védjegyet. A Mars 1977 óta árusítja termékeit ezzel a védjeggyel, és abbahagyásra felszólító levelet küldött a Raghulalnak.

Az alperes azzal védekezett, hogy 1995 óta árusítja termékeit ezzel a védjeggyel, és 1997-ben kérte e védjegy lajstromozását.

A Delhi Felsőbíróság (Delhi High Court) megállapította, hogy az alperesnek korlátoznia kell a védjegy használatát, és helyt adott a Mars ideiglenes intézkedés iránti kérelmének.

Izrael

Az Izraeli Szabadalmi Hivatal elnöke bejelentette, hogy 2009. december 27-től kezdve a hivatal a szabadalmak egy új kategóriáját: „zöld szabadalmakat” engedélyez.

Ilyen szabadalmakat a környezetvédelem szempontjából előnyös találmányokra lehet kapni. Az ilyen tárgyú szabadalmi bejelentéseket a hivatal soron kívül fogja elbírálni, és azok kapcsán nem kívánja semmiféle nyilatkozat benyújtását vagy többletilleték lerovását.

Japán

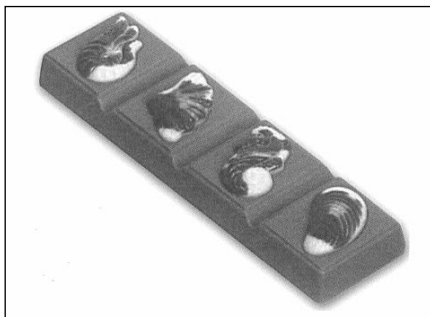
A) 2009. április 1-jei hatállyal úgy módosították a japán szabadalmi törvényt, hogy lehetővé vált egy szabadalmi bejelentés benyújtását követően, de a szabadalom megadása előtt „ideiglenes” használati engedély bejegyeztetése.

Korábban csak a szabadalom engedélyezése után lehetett használati engedélyt lajstromoztatni.

Az új rendszerben egy ideiglenes használati engedély lajstromozása lehetővé teszi egy szabadalmi bejelentő számára, hogy kizárólagos vagy nem kizárólagos használati engedélyt adjon egy vagy több harmadik fél számára. Az ideiglenes használati engedély a licencvevőt védi a licencszerződés megszűnése ellen abban az esetben is, ha a szabadalmi bejelentő fizetése képtelenné válik.

B) Az alábbiakban a Japán Szellemitulajdon-védelmi Felsőbíróság (SZTFB) egy érdekes döntését ismertetjük, amelyben elismeri egy csokoládészeletre vonatkozó háromdimenziós védjegy kapcsán, hogy az kellően megkülönböztető jellegű, sajátos és új, és így lajstromozható.

Az ügy előzménye, hogy a belga *Chocolaterie Guylian N.V.* (Guylian) a Madridi Jegyzőkönyv útján a 30. áruosztályban háromdimenziós védjegytalpat kért az alábbi, úgynevezett „tengeri kagyló” csokoládészeletre.

A Japán Szabadalmi Hivatal (JSZH) Védjegyzosztálya elutasította a bejelentést, és azt helybenhagyta a JSZH Fellebbezési Tanácsa is, arra hivatkozva, hogy a csokoládészelet konfigurációja a védjegy törvény 3.1(iii) szakasza alá esik, és emellett a 3.2 szakasz szerinti másodlagos jelentésre sem tett szert.

Ezután a Guylian az SZTFB-nél nyújtott be fellebbezést.

Ez a bíróság azzal kezdte el az ügy elemzését, hogy alkalmazható precedensként a Legfelsőbb Bíróság egy 1979. évi döntésére hivatkozott, amely meghatározta a védjegy törvény 3.1(iii) szakaszának a jelentését. E döntés szerint az „inherensen lajstromozhatatlan védjegyek” a védjegyek alábbi két típusát foglalják magukban:

1. típus: monopoljogra alkalmatlan védjegyek és
2. típus: megkülönböztetőképeséget nélkülöző védjegyek.

Az 1. típusba tartozó védjegyek nem alkalmasak arra, hogy egy konkrét fél számára kizárólagos jogot biztosítsanak, mert a kereskedelemben bármely fél használhatja azokat áruk jelzésére.

A 2. típusba tartozó védjegyek általánosan használtak, és nem alkalmasak egy forrás azonosítására, mert nélkülözik a megkülönböztetőképeséget.

Az említett precedens fényében a bíróság úgy gondolta, hogy az adott esetben döntő pontnak azt kell tekinteni, hogy egy csokoládészelet besorolható-e a fenti 1. vagy 2. típusba. Ezután a bíróság a lajstromoztatni kívánt háromdimenziós védjegy összetételét vette szemügyre, és meghatározta, hogy a Guylian csokoládészeletét a következő három elem kombinációja képezi:

- a) a téglatest alakú csokoládészeletet három egyenes mélyedés négy tömbre osztja;
- b) minden egyes tömbön egy minta van, amely egy garnélarakot, egy legyező alakú kagylót, egy meggömbült farkú csikóhalat és egy kagylót képvisel ebben a sorrendben; és
- c) mindegyik minta márványszerűen van színezve.

Ezután a bíróság azt vizsgálta, hogy a csokoládészelet az 1. típusba tartozik-e.

Annak bizonyítására, hogy a fogyasztók a felperes csokoládészeletét könnyen szokásosnak vagy egy termékábrázolás egyszerű változatának tekinthetik, az alperes Japán Szabadalmi Hivatal bizonyítékot nyújtott be annak szemléltetésére, hogy számos csokoládégyártó árusít olyan csokoládétermékeket, amelyek egyenes mélyedésekkel több tömbre osztott szögletes, sima rudak, illetve olyan csokoládészeleteket, amelyeken hasonló minták, így garnélarakok, tengeri kagylók, csikóhalak stb. találhatók.

Az SZFTB megállapította, hogy a Guylian csokoládészeleteinek háromdimenziós alakja eltérő és egyéni, mert egyik benyújtott bizonyíték sem mutat a felperes csokoládészeleteihez hasonló alakot vagy konfigurációt a tengeri állatok négy fajtájának választékával és azok háromdimenziós alakjával és sorrendjével, sem pedig azok márványszerű mintázatával. Emellett a felperes csokoládészeleteinek a formáját és mintázatát cégének alapítása, vagyis 1958 óta használja, és ezért védeni kívánt csokoládészeleteinek elrendezése nem sorolható az 1. típusú védjegyek körébe.

Annak megállapítása céljából, hogy a védeni kívánt védjegyek nélkülözik-e a megkülönböztetőképességet, a bíróság azt vizsgálta, hogy a benyújtott bizonyítékok között található-e olyan, amely a fentebbi a)–c) elemek kombinációját mutatja. Erre a kérdésre nemleges volt a válasz, vagyis a védeni kívánt elemek újak voltak.

Az SZFTB megállapította továbbá, hogy az a)–c) kombinált elemek által nyújtott általános benyomás annyira sajátos, hogy az általános fogyasztók azt azonosításra használhatják, amikor dönteniük kell, hogy a vétel alkalmával melyik csokoládét vásárolják meg.

Az alperes szerint a felperes által a mintázat elrendezésére használt módszer nem eredeti vagy új, amivel szemben a hivatal megállapította, hogy ez az elrendezés új, eltérő és sajátos, és feltételezhető, hogy a megkülönböztetőképességnek ez a szintje lehetővé teszi az általános fogyasztó számára, hogy a csokoládészelet elfogyasztása után azt megkülönböztesse mind a tapasztalt íz, mind az új alak alapján más termékektől.

Így a bíróság megállapította, hogy a védeni kívánt védjegy nem tartozik a 2. típusba sem.

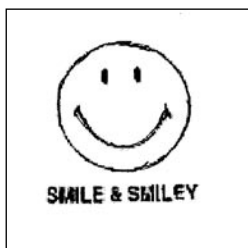
A fenti elemzés alapján az SZFTB arra a következtetésre jutott, hogy a védjegy nem sorolható a védjegy törvény 3.1(iii) szakasza alá, és ezért hatálytalanította a Japán Szabadalmi Hivatal általi elutasítást anélkül, hogy kitért volna annak vizsgálatára, hogy a csokoládészelet elrendezése másodlagos jelentésre tett-e szert.

Mint ahogy a Madridi Jegyzőkönyv alapján benyújtott védjegybejelentés nemzetközi lajstromozásának napja óta 18 hónapnál hosszabb idő telt el, a Madridi Jegyzőkönyvben lefekte-

tett korlátozások miatt a hivatalnak már nem volt lehetősége bármilyen további elutasításra. Ezért kénytelen volt elutasító határozatát visszavonni.

C) Az SZFTB 2009. november 30-án megváltoztatta a Japán Szabadalmi Hivatal egy olyan határozatát, amelyben elutasított egy törlési keresetet.

Az ügy előzménye, hogy az alperes *Franklin Loufrani* (Loufrani) egy *Smiley World* nevű céget hozott létre a „smiley face” (mosolygó arc) eladására és hirdetésére, illetve e kép használatának engedélyezésére az Egyesült Királyságban és Európában. A Loufrani 1996. május 16-án a JSZH-nál kérelmet nyújtott be a mosolygó arc és alatta a SMILE & SMILEY védjegy lajstromozása iránt a 30. áruosztályban. A védjegyet a JSZH 2002. november 22-én 4 622 477 számmal lajstromozta.

A *Yugen Kaisha Harvey Ball Smile Limited* (Yugen) a japán védjegy törvény 50(1) szakasza alapján 2007. november 28-án kérte a védjegy törlését. A védjegyet 2007. december 14-én előzetesen lajstromozták. A JSZH 2009. április 22-én szóbeli meghallgatás után elutasította a Yugen keresetét. A határozat az alábbi indokolást tartalmazta.

– A *Smiley Licencing Corporation* (Smiley), amely később nevét *Smiley World Limitedre* változtatta, 2000. október 30-án kizárólagos licencmegállapodást kötött Japán területére a *JAS International K K*-val (JAS). A JAS a kizárólagos használati engedélyt a megegyezés kelteitől számított négy évre kapta a védjegyre, valamint allicencia adására. A 2003. április 28-án a JSZH-ban bejegyzett kizárólagos használati engedély azonban úgy hangzott, hogy az a védjegy oltalmi idejének lejártáig, vagyis 2012. november 22-ig érvényes. Ezzel szemben a kizárólagos használati jog lajstromozását 2007. május 9-én törölték.

– Ezért a JAS számára a kizárólagos használati engedély 2003. április 28-tól, vagyis a hivatali bejegyzés napjától a lajstromozás törléséig, vagyis 2007. május 9-ig állt fenn.

– A *K K Best Company* (Best) egy olyan termékkatalógust publikált és terjesztett, amely mutatta az általa 2006-ban használt védjegyeket; ez az előzetes lajstromozást megelőző három éven belül történt. 2003-ban a Best a védjegyhasználatért díjat fizetett a JAS-nak, és a JAS erről beszámolt a Smiley-nak.

– Így a Best a SMILEY védjegyet használva továbbra is gyártott és árusított édesipari termékeket a JAS-szal kötött nem kizárólagos licencegyezmény alapján 2003-tól 2007. májusig, amikor a kizárólagos használati engedély bejegyzését törölték. A Best által használt védjegyeket a vitatott védjeggyel azonosnak tekintették, és ilyenként általánosan el is fogadták.

– A fentiek miatt a Bestet tekintették alperesnek, amely a JAS-tól kapott nem kizárólagos allıcencet a 30. áruosztályban megjelölt édesipari termékek vonatkozásában, ami ellen a szóbeli meghallgatást az előzetes lajstromozást megelőző három éven belül kérték.

– Ezért a JSZH azt a következtetést vonta le, hogy a szóban forgó védjegyet a védjegy-törvény 50. szakasza alapján nem lehetett törölni.

A hivatali határozat ellen a Yugen a Legfelsőbb Bíróságnál (LB) nyújtott be fellebbezést. Az LB 2009. november 30-án megváltoztatta a JSZH döntését a következő megállapítások alapján.

– Az alperest képviselő Smiley és a JAS közötti kizárólagos licencmegállapodás 2004. október 30-án a szerződés határidejének lejártá miatt megszűnt. Ezért a Best által birtokolt védjegy vonatkozásában megszűnt a nem kizárólagos licencjog.

– Bár a JAS 2004. szeptember 10-én, vagyis a kizárólagos licencengedély megszűnése előtt adott nem kizárólagos használati jogot a Bestnek, a JAS-szal kötött egyezmény a szerződés 2004. október 30-án történt lejártakor hatályát veszítette. Ezért megszűnt a Best nem kizárólagos használati engedélyesi pozíciója, bár tovább folytatta a védjegy használatát.

– Minthogy megszűnt a Best nem kizárólagos használati joga, az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a Best valamilyen más eszköz révén szerzett nem kizárólagos jogot, ha az 50(2) szakasz alapján kívánta a nem kizárólagos engedélyes által történő használatot érvényesíteni.

– Nem tudták bizonyítani, hogy a Best újra szerzett nem kizárólagos licencjogot annak elvesztése után.

– A fentiek szerint a szabadalmi hivatal tévedett, amikor megállapította, hogy a védjegy Best általi folytatólagos használata a nem kizárólagos licenciatulajdonos általi megfelelő használatot képezett.

Összefoglalva az LB a következőket állapította meg.

– A védjegy-törvény 50(2) szakasza szerint egy alperes, aki el akarja kerülni védjegylajstromozásának törlését, ezt azáltal teheti meg, ha bizonyítja, hogy a lajstromozott védjegyet egy nem kizárólagos használati engedélyes használja.

– Ebben az esetben az volt a fő kérdés, hogy a Best, aki a védjegyet az előzetes lajstromozástól számított három éven belül használta, nem kizárólagos használati engedélyes volt-e.

– Minthogy a Best nem kizárólagos engedélyes státusza a szerződés 2004. október 30-i lejártakor megszűnt a JAS-szal kötött kizárólagos licencszerződés lejártá folytán, szükséges volt bizonyítani, hogy a törvény előírásai szerint a Best nem kizárólagos használati engedélyes volt.

– A JSZH tévedett, amikor anélkül, hogy megkísérelt volna megállapítani olyan tényeket, amelyek igazolták volna a Best pozícióját, és megvizsgálta volna azt a bizonyítékot, amely alátámasztotta ezt az állítást, arra következtetett, hogy Best volt a nem kizárólagos használati engedélyes.

A fentiek alapján az LB a következő döntést hozta.

„Ez a bíróság megállapította, hogy a kizárólagos licencmegállapodás az alperes által képviselt Smiley és a JAS között a szerződés határidejének lejártán 2004. október 3-án hatályát veszítette. Ennek megfelelően megszűnt a Best nem kizárólagos használati engedélye. A vonatkozó védjegynek a Best általi használatát nem ismerjük el nem kizárólagos használati engedélyes általi megfelelő használatnak, és így az alperes elmulasztotta bizonyítani, hogy a vitatott védjegyet a védjegytvörvény 50(2) szakasza szerint a nem kizárólagos használati engedélyes használja.”

Ezért a bíróság megváltoztatta a JSZH döntését, és jogosnak találta a felperes indokait a törlés kérelmezéséhez.

Jemen

A jemeni *Qasem Thabet Saleh AL-Esaaey* (Qasem) a 6. áruosztályban kérelmet nyújtott be a mintás CAT védjegy lajstromozása iránt. A védjegy hivatal a kérelemnek helyt adott, és a védjegybejelentést a kereskedelmi közlönyben publikálta.

A védjegybejelentés ellen felszólalt az amerikai *Caterpillar Inc.* a saját CATERPILLAR védjegyére hivatkozva.

A felszólalás alapján a hivatal megállapította, hogy a Qasem által lajstromoztatni kívánt védjegy nyilvánvaló másolata a felszólaló híres védjegyének, amelyet az utóbbi világszerte lajstromoztatott, és hosszú ideje használ. Ezért a hivatal elutasította a védjegybejelentést.

Kanada

A) A kanadai szabadalmi törvény 27(3) szakasza szerint az igényelt találmányt olyan módon kell leírni, hogy egy átlagos tudású szakember számára lehetővé tegye a találmány gyakorlatbavételét. Ez az egyszerűen hangzó követelmény hosszú évek óta változatlan formában áll fenn.

A Kanadai Szellemtulajdon-védelmi Hivatal (Canadian Intellectual Property Office, CIPO) az elővizsgálók és a közönség számára nemrég irányelvet publikált, amely a CIPO gyakorlatát és eljárásait tartalmazza a szabadalmi törvény követelményeinek végrehajtásához. Az irányelvnek, amely a hivatal Gyakorlati kézikönyveként (Manual of Patent Office Practice, MOPOP) ismert, nincs jogi ereje vagy hatása. Mostanáig a 9. fejezete, amely a szabadalmi törvény 27(3) szakaszára vonatkozik, a bejelentők számára kedvező volt, és általános megjegyzéseket tartalmazott, amelyek a törvénynek a szakma általi értelmezését tükrözték. A hivatal azonban nemrég a 9. fejezet felülvizsgálatát javasolta, ami kedvezőtlen eltávolodást jelent a korábbi gyakorlattól és a hatályos törvénytől is. Így például a hivatal – számos ellentmondó állásfoglalás mellett – nézete a következő:

(a) A kinyilvánítást magát úgy kell megszerkeszteni, hogy kitűnjék, vannak-e „lényeges vonások”, amelyeknek meg kell jelenniük az igénypontokban. Ezért alternatív kiviteli

alakok megadásának az elmulasztása azt eredményezheti, hogy az egyetlen kinyilvánított kiviteli alakot a találmány lényeges vonásának és az igénypontok megkövetelt jellemzőjének tekintik.

- (b) A bejelentőtől elvárják, hogy a találmányt problémaként és a probléma azonosított megoldásaként ismertesse.
- (c) Ha a bejelentő elmulasztja a bejelentésben kinyilvánítani a találmány hasznosságát, ez azt eredményezheti, hogy a bejelentést elutasítják, mert leírását nem tekintik teljesnek.
- (d) Ha a bejelentés bármelyik igénypont vonatkozásában a „józan jóslás tanán” (*doctrine of sound prediction*) alapszik, a bejelentőnek meg kell adnia a megalapozó elméletet és a tényszerű alapot, amely a józan jóslás alapjául szolgál.

A kézikönyv javasolt 9. fejezetének hátrányos hangneme aláhúzza a szabadalmi bejelentés elkészítésénél a gondos szövegezés továbbra is fennálló fontosságát. Ha a 9. fejezetet a jelenleg javasolt vagy ahhoz lényegileg hasonlóan módosított formában törvényesítik, a jelenleginél is célszerűbb lesz a bejelentés időpontjában további részletek beiktatása. A törvény mindig is előírta, hogy hiányzó információ benyújtása nem lehetséges az elővizsgálati eljárás alatt.

Miként korábban is, a leírásnak célszerűen tartalmaznia kell a találmány többféle megvalósításának alapos, sokszintű, funkcionális és sajátosan részletes leírását, és számos példát kell tartalmaznia a paramétertartományok megalapozásához.

A találmány minden egyes szempontjának és vonásának a hasznosságát a lehető legjobban meg kell alapozni a működési vagy felhasználási példákban. A leírásban kerülni kell az olyan fejezetet, amely a találmány sajátos vonásait vagy szempontjait hangsúlyozottan tüntetheti fel, és kerülni kell „a találmány célja” vagy egyéb olyan szóhasználatot, amely azt eredményezheti, hogy az egyik vagy másik jellemző szándék nélkül „lényegesnek” tűnik fel.

Bár a bejelentők nyilván azt kívánják, hogy bejelentésük igénypontjait nehézségek nélkül engedélyezzék, fontos figyelembe venni, hogy a Gyakorlati kézikönyv nem bír törvényerővel. Amikor a hivatal gyakorlata eltér a törvénytől, a bejelentőknek ezt figyelembe kell venniük, és készeknek kell lenniük a megfelelő válaszra.

B) A Kanadai Legfelsőbb Bíróság az *Apotex Inc. v. Sanofi-Synthelabo Canada Inc.*-ügyben hozott egy újabb döntésében több jelentős megállapítást tett a szabadalmak tárgyának kézenfekvőségével kapcsolatban. Erről az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2009. februári számában, a „Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről” című cikk Kanada részében számoltunk be. A döntést követően a Kanadai Szellemtulajdon-védelmi Hivatal szakmai körökkel konzultációkat tartott, majd 2009. november 2-án – mintegy válaszként a *Sanofi*-döntésre – gyakorlati útmutatót (*Practice Notice*) adott ki a kézenfekvőségről.

Az útmutató elismeri bevezetőjében, hogy nem tekinthető kézenfekvőnek az olyan igényelt tárgy, amely bármilyen mértékű leleményességből (*ingenuity*) származik. A *Sanofi*-döntéssel együtt számos egyéb kanadai bírósági döntés is megállapította, hogy a leleményesség

bármilyen foka (vagy akár egy szemernyi leleményesség is) elegendő a nem kézenfekvőség megalapozásához.

A Sanofi-döntésben a Kanadai Legfelsőbb Bíróság a kézenfekvőség néglépcsős megközelítését vezette be, amely az Egyesült Királyságból eredő próbán alapszik. Ezt a próbát az angol *Windsurfing International Inc. v. Tabur Marine (Great Britain) Ltd.*-ügyben alapozták meg, és a következő lépéseket írja elő:

1. a) azonosítani kell az elméleti szakembert;
b) azonosítani kell ennek a személynek az általános tudását;
2. azonosítani kell a kérdéses igénypont szerinti találmányi gondolatot, vagy ha ez nem végezhető el könnyen, meg kell azt szövegezni;
3. meg kell állapítani, hogy milyen különbségek vannak a technika állása és az igénypont (vagy a megszüvegezett igénypont) szerinti találmányi gondolat között;
4. az igényelt találmány ismerete nélkül meg kell állapítani, hogy ezek a különbségek olyan lépéseket képeznek-e, amelyek kézenfekvők lettek volna egy szakember számára, vagy feltalálói tevékenységet igényeltek-e.

Az útmutató megállapítja, hogy az 1–3. lépés szövegösszefüggést képez a 4. lépés azon kérdése számára, hogy az igényelt találmány kézenfekvő-e. A *Windsurfing*-megközelítés emlékeztet arra a tényszerű kérdésre, amelyet az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága tett fel a *Graham v. John Deere Co.*-ügyben 1966-ban. A *Windsurfing*-megközelítés azonban a kézenfekvőség elemzésébe bevezeti a „találmányi gondolat” fogalmát.

Az útmutató javaslata szerint azonosítani kell egy találmányi gondolatot, és azt figyelembe kell venni a kézenfekvőséggel kapcsolatos kérdések megválaszolásánál. A Sanofi-ügyben azonban a Legfelsőbb Bíróság határozottan megállapította, hogy ha a találmányi gondolatot nem lehet könnyen azonosítani, a megszüvegezett igénypontot kell összehasonlítani a technika állásával.

Az útmutató megállapítja, hogy a „találmányi gondolatot” nem a technika állásával való összehasonlítás útján kell meghatározni, hanem egy igényelt megoldást kell azonosítani a feltalálók által megoldani kívánt problémához viszonyítva. Ezért a találmányi gondolatra való indokolatlan összpontosítás gondatlanságból figyelmen kívül hagyhatja az igénypont bizonyos szempontjait azáltal, hogy az igénypontnak olyan részére összpontosít, amely közelebb állhat a technika állásához, mint a ténylegesen megszüvegezett igénypont. Mindebből következik, hogy a találmányi gondolatot nem lehet könnyen azonosítani, és hogy az igényponton alapuló kézenfekvőséget a Sanofi-ügyben alkalmazott *Windsurfing*-megközelítés 2–4. lépése szerint kell elvégezni.

A 4. lépés kérdésével kapcsolatban, vagyis hogy az igényelt találmány kézenfekvő-e, az útmutató megállapítja, hogy egy próba egyetlen formája valószínűleg nem alkalmazható minden esetben. Ezért az útmutató számos tényezőt tárgyal meg annak meghatározására, hogy egy igényelt találmány kézenfekvő-e.

Az útmutató megállapítja, hogy a Beloit Canada Ltd. v. Valmet Oy-döntésben a kézenfekvőség meghatározására alkalmazott próba használható lehet bizonyos körülmények között. A Beloit-döntésben a Szövetségi Fellebbezési Bíróság az alábbi megállapítást tette.

„A kézenfekvőség-próba nem annak meghatározására szolgál, hogy az illetékes feltalálók mit tettek vagy tettek volna a probléma megoldására. A feltalálók definíció szerint invenciózusak. A kézenfekvőség hagyományos próbaköve a szakember (*the technician skilled in the art*), akinek azonban szemernyi leleményessége vagy képzelőereje sincs; a levezetés és ügyesség mintaképe, aki azonban teljesen mentes az intuíciónól; a bal féltéke diadala a jobb fölött. A megválaszolandó kérdés az, hogy ez a tipikus teremtmény ... a technika állásának és az általános tudásnak az alapján a találmány igényelt időpontjában közvetlenül és nehézség nélkül eljutott volna-e a szabadalom által tanított megoldáshoz. Ez egy nagyon nehezen teljesíthető próba.”

Ezért a hivatal az útmutatóban jelezte, hogy a kézenfekvőségnek ez a hagyományos megállapítási módja marad lényeges, legalábbis bizonyos körülmények között.

A gyakorlati útmutató megjegyzéseket tesz a „kézenfekvő kipróbálni” megfontolásokkal kapcsolatban, amelyeket a Legfelsőbb Bíróság a *Sanofi*-ügyben vezetett be. Eltérően a korábban javasolt gyakorlati útmutatótól, a mostani útmutató alapkérdésnek tekinti azt, hogy egyáltalán alkalmazhatók-e a „kézenfekvő kipróbálni” megfontolások. A *Sanofi*-ügyben a Kanadai Legfelsőbb Bíróság leszögezte, hogy ilyen megfontolások olyan területeken alkalmazhatók, ahol előrehaladás gyakran érhető el kísérletezéssel.

Az útmutató azonban bizonyos körülményeket azonosít, ahol a hivatal feltételezi, hogy alkalmazhatók a „kézenfekvő kipróbálni” megfontolások, és az útmutató is megállapítja, hogy a hivatal az alapkérdést magával a „kézenfekvő kipróbálni” próbával lényegénél fogva feltettnek tekinti. Ezért viták keletkezhetnek arról, hogy a „kézenfekvő kipróbálni” megfontolások megfelelő körülmények között keletkeztek-e.

A *Sanofi*-ügyben a Legfelsőbb Bíróság a következő, nem kimerítő tényezőket azonosította, amelyeket alkalmazni lehet olyan körülmények között, ahol helyénvalók a „kézenfekvő kipróbálni” megfontolások:

1. Többé-kevésbé magától értetődik-e, hogy a kipróbálandó dolognak működnie kellene? Van véges számú azonosított, megjósolható megoldás, amely ismert a szakemberek számára?
2. Milyen mértékű, jellegű és mennyiségű erőfeszítés szükséges a találmány szerinti megoldáshoz? Rutinpróbák elegendők-e, vagy pedig a kísérletezés hosszadalmas és fáradtságos, úgyhogy a próbákat nem lehet rutinjellegűnek tekinteni?
3. A technika állása tartalmaz-e arra vonatkozó ösztönzést, hogy megtalálják a szabadalom szerinti megoldást?

A bíróság azt is megállapította, hogy a feltalálók egyéni kísérletei mérvadók lehetnek annak meghatározásához, hogy egy igényelt találmányt kézenfekvő volt-e kipróbálni.

Az útmutató megtárgyal egyes ilyen megfontolásokat, de bizonyos kérdéseket nyitva hagy. Így például vitakozni lehet afölött, hogy a feltalálók egyéni kísérletei milyen mértékben lényegesek az elővizsgálati eljárásban.

A Windsurfing-megközelítés 1a) lépése az elméleti szakember azonosítását kívánja. Nem világos azonban, hogy az elővizsgálók hogyan fogják ezt a kérdést megközelíteni. Az útmutató szerint az elővizsgálóknak nem kell kifejezetten szakemberekhez fordulniuk olyan körülmények között, ahol az elméleti szakember természete nem tűnik vitathatónak vagy meghatározónak a kézenfekvőség elemzésekor.

Ha vita keletkezik az elméleti szakember jellegéről, nem világos, hogy az ilyen vitában az elővizsgálók hogyan foglalnának állást, mert a hivatal nem feltétlenül foglal el helyes álláspontot az elméleti szakember megítélésében.

A Gyakorlati útmutatóban a hivatal jelzi, hogy az elővizsgálók nem fogják módszeresen felülvizsgálni azokat a bejelentéseket, amelyeket a gyakorlati útmutató kiadása előtt engedélyeztek. A hivatal azonban az útmutatót minden függő bejelentés vizsgálatakor alkalmazni fogja.

Kína

A) Az Államtanács Végrehajtó Bizottsága 2009. december 30-án jóváhagyta a szabadalmi törvény végrehajtási utasításának tervezetét. Wen Jiabao miniszterelnök 2010. január 9-én aláírta azt az államtanácsi rendeletet, amelynek alapján publikálták a végrehajtási utasítást, és így az 2010. február 1-jén hatályba lépett.

Az új végrehajtási utasítás javítja a kínai találmányok külföldi szabadalmi bejelentésére vonatkozó eljárást, finomítja a szabadalmi eljárást és a szabadalmak engedélyezésére vonatkozó feltételeket, meghatározza a genetikai forrásokra vonatkozó találmányokra előírt formai követelményeket, és szigorítja a szabadalombitorlás esetén alkalmazandó adminisztratív büntetéseket.

Az új rendeletek publikálását szorosan követte a Szellemtulajdon-védelmi Hivatal által kidolgozott vizsgálati irányelvek publikálása 2010. január 21-én. Ezek szintén 2010. február 1-jén léptek hatályba.

A fentiek szerint tehát átdolgozták a szabadalmi bejelentések intézéséhez szükséges mindhárom jogi előírást: a szabadalmi törvényt, a végrehajtási utasítást és a vizsgálati irányelveket.

2009. december 28-án a Legfelsőbb Népbíróság közzétette a szabadalombitorlási viták jogi értelmezését, amely húsz szabályt tartalmaz, és 2010. január 1-jén lépett hatályba. E jogi értelmezést szabadalombitorlási ügyekben kell alkalmazni. A jogértelmezés húsz szakaszt tartalmaz. Ezek közül egyesek jól megalapozott elveket tartalmaznak szabadalmi ügyekben kevesebb tapasztalattal rendelkező alsófokú bíróságok számára, míg további szakaszok új joggyakorlatot vezetnek be.

A jogértelmezés 1–7. szakasza az igénypontok értelmezésére vonatkozik. E szakaszok megvilágítják, hogy a fölösleges (redundáns) megjelölés elvét eltörölték, és nem lehet figyelmen kívül hagyni az igénypontok lényegtelen jellemzőit. Egy termék vagy eljárás csak akkor bitorol egy igénypontot, ha az igénypont összes jellemző vagy ekvivalens vonása megvalósul benne.

A jogértelmezés 3., 5. és 6. szakasza egyértelművé teszi, hogy Kínában is törvényes az elv: az elővizsgálati eljárás lezárása után is figyelembe kell venni az oltalmi kör korábbi korlátozásait. A bitorlási eljárásban azonban nem lehet figyelembe venni az olyan műszaki megoldásokat, amelyeket a bejelentő módosítással törölt, vagy amelyek csupán a leírásban vannak, de nem szerepelnek az igénypontokban.

A jogértelmezés 4. szakasza szerint a bitorlás elbírálásakor a bíróságoknak az igénypontok funkcionális vonásait, így az „eszköz valamihez” jellemzőt úgy kell értelmezni, hogy azok csupán a leírásban kinyilvánított kiviteli alakokra vonatkoznak. Ez eltérést jelent a hivatal által korábban alkalmazott joggyakorlattól, amely szerint az elővizsgálati és a megsemmisítési eljárásokban ilyen jellemzőkre nézve újdonságrontónak tekintettek minden olyan eszközt, amely alkalmas a funkció megvalósítására. Valószínű, hogy a Szellemitulajdon-védelmi Hivatal ennek megfelelően módosítani fogja az „Elővizsgálók Irányelvei”-t, hogy az tükrözze a bíróságok által alkalmazott szűkebb értelmezést.

A jogértelmezés 8–11. szakasza a lajstromozott minták vagy mintaszabadalmak bitorlására vonatkozik. Egy lajstromozott mintát bitorol egy azonos vagy hasonló minta vagy termék. A hasonlóságot az általános vizuális benyomás alapján kell meghatározni, függetlenül belső és funkcionális vonásoktól, de különös figyelmet fordítva azokra a vonásokra, amelyek a rendes használat során közvetlenül megfigyelhetők.

A 12–18. szakasz egyéb bitorlási és jogérvényesítési kérdésekre vonatkozik.

A 19. szakasz szerint a jogértelmezés a 2009. október 1-jén vagy azt követően végzett cselekedetekre alkalmazandó.

A 20. szakasz megállapítja, hogy a mostani jogértelmezés és a korábbi jogértelmezések közötti ellentmondás esetén a mostani érvényes.

B) A *Bayer CropScience AG* (Bayer) nemrég eredményesen folytatott bitorlási pert egy kínai szabadalom alapján két kínai cég ellen Jiangsuban. Ez azt bizonyítja, hogy Kína különböző tartományaiban is lehetőség van szellemitulajdon-jogok érvényesítésére, nem csupán a nagyobb városokban, pl. Pekingben vagy Sanghajban.

A Bayer azt állította, hogy két kínai vállalat, a *Jingsu Tianrong Csoport* és a *Yixing Huadong Agrokémiiai Társaság* jogtalanul gyártja és árusítja egyik termékét kínai farmereknek, valamint exportálja azt egyéb ázsiai országokba. A termék mefenpir-dietil, amelyet adalékanyagként használnak széfenerként annak érdekében, hogy elősegítsék herbicidek lebomlását, és ezzel meggátolják a termények károsodását.

A Bayer 2008-ban a Wuxi Közbenső Népbíróságnál indított bitorlási pert. Ez a Bayer javára döntött, de a két alperes 2009. márciusában a Jiangsui Felsőbírósághoz fellebbezett.

Az alsófokú bírósági döntés azonban hatályossá vált, amikor a két kínai cég visszavonta fellebbezését, ami annak volt az eredménye, hogy a Jiangsui Felsőbíróság közvetítése révén a felek megegyeztek. A megegyezés szerint a két kínai társaság megszüntette a bitorló cselekedeteket, kártérítést fizetett, és nyilvánosan bocsánatot kért.

Közösségi védjegy

2010. január 15-én a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Hivatal olyan döntést hozott, hogy egy közösségi védjegy használata egyetlen országban a közösségi védjegyrendelet 15. szakasza értelmében nem elegendő ahhoz, hogy valódi használatot alapozzon meg az Európai Közösségben.

Ez a döntés gondokat okozhat olyan közösségi védjegyek tulajdonosai számára, amelyeket a közösségnek csak egy országában használnak. Az ilyen tulajdonosok szembesülhetnek azzal, hogy egy országban öt évig tartó használat után közösségi védjegyüket megvonhatják, mert a hivatal az ilyen használatot nem tekinti valódinak. Ez annyit jelent, hogy a hivatal közvetve azt is állíthatja, hogy egy benelux védjegyet nem használnak ténylegesen, ha csupán egy Benelux országban használnak. Ennek megfelelően az ilyen benelux védjegyek 5 év után szintén veszélyben lehetnek, mert a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Hivatal az ilyen védjegyek használatát egyetlen országban úgy tekintheti, hogy az nem minősül használatnak a Benelux országokban.

Az ügy háttere, hogy a *Hagelkruis Beheer B.V.* (az alperes) 2009. július 27-én kérte a hivatalnál az OMEL közösségi védjegy lajstromozását a 35., 41. és 45. áruosztályban. A bejelentést 2009. július 29-én publikálták. Az alperes Norvégiában, Svédországban és esetleg más skandináv országokban is tervezte az OMEL védjegy használatát. A közösségi védjegy lajstromozását csupán arra szánta, hogy az megalapozzon egy nemzetközi bejelentést (a Madridi Jegyzőkönyv szerint).

A *Leno Merken B.V.* (a felszólaló) tulajdonosa volt az ONEL közösségi védjegynek, amelynek lajstromozását 2002. március 19-én kérte, és azt 2003. október 2-án lajstromozták a 35., 41. és 42. áruosztályban.

A felszólaló 2009. augusztus 18-án a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Egyezmény 2.14(1)(a) és 2.3(b) szakasza alapján felszólalt a védjegy lajstromozása ellen.

A felszólalót felhívták, hogy nyújtson be bizonyítékot az ONEL védjegy valódi használatáról. Azt nem vitatták, hogy a védjegyet a felszólaló valóban használta Hollandiában. Az alperes azonban azzal érvelt, hogy a védjegy használata egyetlen országban nem elegendő ahhoz, hogy a közösségi védjegyrendelet 15. szakasza értelmében azt valódi használatnak lehessen tekinteni. Ezzel szemben a felszólaló azzal érvelt, hogy az ilyen használat elegendő. Ezt a véleményét az Európai Bizottság és az Európa Tanács együttes állítására alapozta. Azzal is érvelt, hogy a közösségi védjegyrendszert mindig mint a földrajzi használat mértéke tekintetében rugalmas rendszert reklámozták, és hogy ez egyike volt a rendszer legerősebb

vonásainak: egy közösségi védjegy használatának egyetlen országban való bizonyítása által a tulajdonos oltalmat kap egy nagy területen, és az oltalmat megtarthatja viszonylag enyhe követelmények kielégítése fejében.

Mínt hogy a felek egyetértettek abban, hogy az ONEL közösségi védjegyet használták Hollandiában, a felszólaló kérte a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Hivatalt, hogy állapítsa meg a védjegy valódi használatát a közösségen belül, és utasítsa el az alperes kérelmét az OMEL védjegy lajstromozása iránt.

Az alperes hangsúlyozta, hogy a két védjegyet nem használnák azonos területeken. Emellett teljes mértékben elutasította a felszólalónak azokat az érveit, hogy egy közösségi védjegy használata egyetlen országban elegendő ennek a védjegynek a megtartásához. Az alperes véleménye szerint a közösségi védjegyrendelet „a Közösségen belüli” használatot kíván, ami nem ugyanaz, mint a használat „egyetlen tagországban”.

A hivatal úgy döntött, hogy az Európai Bíróság (European Court of Justice, ECJ) eseti joga alapján a magyarázó megjegyzések, így a „közös megállapítások” jogilag nem kötnek. Leszögezte továbbá, hogy a „közös megállapításokban” kifejezésre jutó gondolatok jogilag megtámadhatók. Arra is rámutatott, hogy nem kívánatos eredményekhez vezetne, ha a Közösség területét ugyanolyan szintre helyezné, mint egyetlen állam területét. Az Európai Unió 27 tagállamot foglal magában, vagyis egy 500 milliónál nagyobb lélekszámú óriási területet, és erre tekintettel egyetlen országban való használat nem indokolja a közösségi védjegy által nyújtott széles körű oltalmat.

Így a Benelux Szellemitulajdon-védelmi Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a védjegy használata egyetlen országban nem elegendő a közösségi védjegyrendelet 15. szakasza szerinti valódi használat követelményének a kielégítéséhez. Ezért a felszólalást elutasította, és elrendelte az OMEL védjegy lajstromozását.

Libanon

A *Bacardi & Company Limited* (Bacardi), az ábrás MARTINI védjegy tulajdonosa a 32. és 33. áruosztályban beperelte a libanoni *Ice Group Sarl* (IGS) céget, mert az a 43. áruosztályban vendéglői szolgáltatásokra lajstromoztatta a MARTINI LOUNGE BEIRUT RESTAURANT védjegyet.

A bíróság a Bacardi javára döntött, és döntését a következőkkel indokolta.

1. A Bacardi 2005-ben lajstromoztatta Libanonban a MARTINI védjegyet, míg az IGS 2007-ben nyújtott be lajstromozási kérelmet. Ennek megfelelően az IGS kérelme ütközik a védjegybitorlásra vonatkozó 2385. számú rendelet 97., 98., 105. és 107. szakaszába.
2. Az IGS védjegyének lajstromozása sérti a Bacardi érdekeit és kárt okoz számára; emellett az IGS tisztességtelen előnyt élvez a MARTINI védjegy megkülönböztető jellegéből. Bár a két védjegy eltérő áruosztályokra vonatkozik, az alperes védjegye által fedett szolgáltatások jellege nagy valószínűséggel kapcsolatot jelez a Bacardi védjegyével.

3. A MARTINI LOUNGE BEIRUT RESTAURANT védjegy IGS általi lajstromoztatása egy világszerte hírnévnek örvendő híres védjegy utánzását jelenti.

A fentiek folytán a bíróság elrendelte, hogy a lajstromba jegyezzék be a sértő védjegy törlését, emellett az IGS távolítsa el minden termékéről a MARTINI védjegyet, két helyi újságban publikálja a bíróság döntését, és viselje a bírósági költségeket.

Macedónia

Macedónia kormánya 2010. január 22-én csatlakozott a Szabadalmi Jogi Szerződéshez (*Patent Law Treaty*).

Mexikó

A Mexikói Szövetségi Bíróság nemrég olyan döntést hozott, amelyben eltérő álláspontot fogadott el a két legfontosabb gyógyászati csoport: a Gyógyszeriparok és Gyógyszerkutatás Mexikói Egyesülete és a Gyógyszergyártók Országos Szövetsége. A vitában részt vett hatóságként az Ipari Tulajdon Mexikói Intézete (IMPI) és az Egészségügyi Kockázatok Elleni Szövetségi Védelmi Bizottság (COFEPRIS); az utóbbi az Egészségügyi Minisztériumhoz tartozik.

2003. szeptember 19. előtt nem volt összefüggés vagy szabályozás a gyógyászati hatóanyagok szabadalmi oltalma és az Egészségügyi Minisztérium termékforgalmazási egészségügyi lajstroma között. Ez számos nehézséget okozott, mert bárki kérhette egy szabadalommal védett hatóanyagot tartalmazó gyógyszer (forgalmazáshoz szükséges) egészségügyi lajstromozását, vagyis olyan fél is, aki nem volt szabadalomtulajdonos.

Ezeknek a problémáknak a megoldására 2003. szeptember 19-én a szövetségi hivatalos közlönyben publikálták a két fél közötti kapcsolatot, mégpedig azáltal, hogy a COFEPRIS szabályait kiegészítették egy 167bis szakasszal, a mexikói iparjogvédelmi törvényt pedig egy 47bis szakasszal, amelyek 2003. szeptember 20-án léptek hatályba.

Az egészségügyi törvény új szakasza megállapítja, hogy egy gyógyszer forgalmazásához szükséges egészségügyi lajstromozásért folyamodó félnek olyan dokumentációt kell benyújtania, amely bizonyítja, hogy tulajdonosa vagy használati engedélyese az IMPI által a hatóanyagra engedélyezett szabadalomnak.

Az IMPI szabályainak új szakasza megállapítja, hogy az IMPI hivatalos közlönyében publikálni fogja a szabadalommal védett hatóanyagok listáját és az ilyen szabadalmak oltalmi idejét. Ez a lista meg fogja adni a hatóanyag generikus megnevezése és kémiai neve közötti összefüggést. A lista azonban nem foglalja magában a hatóanyag előállítására szolgáló eljárási szabadalmakat.

Az IMPI 2003. szeptember 20. óta publikálja ezeket a listákat. A fenti döntést a gyógyszergyártó svájci Novartis cég által az IMPI ellen indított perben hozta a bíróság; a

Novartis ugyanis azt kifogásolta, hogy az IMPI a szabadalmak listájában nem publikálta a ciklosporinra vonatkozó szabadalmat, mert ez a hatóanyag 1978 óta ismert volt.

A bírósági döntést hivatalosan még nem publikálták, de információk források szerint a bíróság a szabadalmi törvény végrehajtási utasításának 47*bis* szakaszát úgy értelmezte, hogy az nem elég világos; ezért utasítani fogja az IMPI-t, hogy ne csak a hatóanyagok szabadalmait, hanem azokat a készítményszabadalmakat is publikálja, amelyek nem csupán hatóanyagokra vonatkoznak.

Moldova

A Moldovai Szellemtulajdon-védelmi Hivatal küldöttsége 2010. február 8-án együttműködési megállapodást írt alá a 2010. és 2011. évre az Európai Szabadalmi Hivatallal, egyúttal felhívta a figyelmet a moldovai iparjogvédelem további fejlesztésének szükségességére.

Az együttműködés egyik fő célja a moldovai nemzeti törvényhozás harmonizálása a nemzetközi és az európai szabadalmi rendszerekkel, valamint a hivatal intézményi kapacitásának az erősítése.

Az együttműködési megállapodás biztosítja a már elkezdett közös témák folytatását, különösen a moldovai szabadalmi rendszer megerősítését. Moldova ezt a rendszert az Európai Szabadalmi Hivatal tagállamai által használt legjobb gyakorlat szerint kívánja újjáépíteni, és szakembereit ennek megfelelően kívánja képezni.

Montenegró

A) 2009. augusztusi számunk „Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről” című cikkében Montenegróval kapcsolatban írtunk arról, hogy az Európai Szabadalmi Szervezet és Montenegró kormánya egyezményt írt alá az európai szabadalmak hatályának Montenegróra való kiterjesztéséről. Most arról kaptunk hírt, hogy az egyezmény 2010. március 1-jén hatályba lépett, ami annyit jelent, hogy az ezen időpontot követően benyújtott nemzetközi és európai szabadalmi bejelentések esetében az oltalmat kiterjesztési illeték fizetése ellenében ki lehet terjesztetni Montenegróra is.

B) A Montenegrói Szellemtulajdon-védelmi Hivatal 2010. február 10-én elkezdte a védjegy-lajstromozási bizonylatok kiadását. A vonatkozó lajstromozási kérelmeket a hivatal 2008. májusi megnyitása után lehetett benyújtani.

A hivatal a védjegy-lajstromozási kérelmeket feltétlen és viszonylagos lajstromozást kizáró okokra vizsgálja.

Németország

A) A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (Bundesgerichtshof) 2009. január 20-i döntése tisztázza a számítógéppel kapcsolatos találmányok vizsgálatánál figyelembe veendő követelményeket, és helyesbíti a Szövetségi Szabadalmi Bíróság (Bundespatentgericht) számítógépre vonatkozó találmányokkal kapcsolatos korlátozó gyakorlatát.

A szóban forgó szabadalmi bejelentés tárgya „Módszer orvosi adatok feldolgozására”, ahol a tünetekre és a diagnózisra vonatkozó adatokat betáplálják egy olyan programba, amely egy adatbázisból kiválaszt és kiad információt vizsgálat céljára. Az adatbázisból megfelelő vizsgálati és mérési protokollt olvasnak ki és visznek át egy olyan készülékbe, amelyet a vizsgálat során arra használnak, hogy megjelenítse a jegyzőkönyvet és/vagy ellenőrizze a vizsgálat kivitelezését (például a képek felbontását egy komputertomográfban).

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság elutasította a bejelentést, mert az – egészként vizsgálva – nélkülözte a műszaki jelleget, és megállapította, hogy a találmány kitanítását nem lehetett megvalósítani annak kiválasztása és eldöntése nélkül, hogy mely szempontok tartoznak a fizikus szellemi tevékenységéhez; a fennmaradó műszaki elemek (a digitális protokoll átvitele) viszont nem voltak elegendők ahhoz, hogy megalapozzanak egy szabadalmazható találmányt.

A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság megváltoztatta ezt a döntést, és megállapította, hogy egy számítógépprogram vagy egy számítógépen alapuló módszer szabadalmazáshoz szükséges műszaki jellege meg van alapozva azért, hogy az adatok feldolgozása, tárolása és átvitele műszaki készülék segítségével történik. Műszaki és nem műszaki vonások elegyét tartalmazó igényponttól a műszaki jelleget nem szabad megtagadni mérlegelés alapján. A műszaki jelleg követelménye mellett egy számítógépprogramra vagy számítógépet igénybe vevő eljárásra vonatkozó szabadalmi bejelentésnek olyan vonásokat is tartalmaznia kell, amelyek műszaki eszköz segítségével oldanak meg egy konkrét műszaki problémát, ahhoz, hogy meg lehessen kerülni a „számítógépprogram mint olyan” kizárást (szabadalmi törvény 1. szakasz, 3. bek., 3. pont). A nem műszaki vonásokat csak olyan mértékben kell figyelembe venni, amennyire azok hozzájárulnak a műszaki probléma megoldásához. Egy ilyen kitanítás csak akkor szabadalmazható, ha a konkrét műszaki probléma megoldása új, és feltalálói tevékenységen alapszik. Számítógéppel kivitelezett találmányok esetében azonban ezen túlmenően bizonyítani kell, hogy az igénypont magában foglal olyan szabályozó elemeket, amelyek műszaki eszközökkel oldanak meg egy konkrét műszaki problémát.

A számítógéppel megvalósított találmány csak akkor szabadalmazható, ha a megoldást a találmány érdemi elővizsgálatakor újnak és feltalálói tevékenységen alapulónak találják.

B) A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság négy új döntést hozott a Deutsche Post AG által a versenytársai ellen a POST megjelölés használata miatt indított bitorlási perekben.

A német védjegy-törvény 14. és 23. szakasza szerint a monopóliumjogot kell figyelembe venni annak megállapításakor, hogy egy jelnek harmadik felek általi használata jogtalanul

történik-e. A német postai piac liberalizálásának fényében a bíróság megállapította, hogy a versenytársak kellően érdekeltek a „Post” kifejezés használatában, amennyiben azt egyéb kifejezésekkel kombinálva használják, hogy elhatárolást hozzanak létre a felperes jeleihez viszonyítva.

A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság úgy döntött, hogy a POST szóvédjegy, amelyet a Deutsche Post AG birtokol, nem rendelkezik nagyfokú megkülönböztetőképességgel, minthogy a „Post” kifejezés világosan deskriptív a kérdéses áruk és szolgáltatások vonatkozásában. Ezért megerősítette az alsófokú bíróság azon megállapítását, hogy a szóban forgó jelek eltérőek, így a felperes védjegyeire és/vagy kereskedelmi nevére alapozott igények nem meg-alapozottak.

C) A csokoládékészítményeket gyártó *Ferrero-Rocher* (Ferrero) cég csokoládétüskékkel ellátott csokoládékészítményére Németországban lajstromoztatni kívánta a háromdimenziós FERRERO védjegyet. A hivatali elutasítás után fellebbezett a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnál, amely azonban egyetértett a hivatali állásponttal, megállapítva, hogy a kérdéses csokoládéalak nem exkluzív a termék jellegére nézve, és a kívánt műszaki eredmény elérése szempontjából sem lényeges. Emellett a BPG megállapította, hogy az édesség alakja deskriptív a 30. áruosztály termékeire nézve, és így nem rendelkezik belülről fakadó megkülönböztető jelleggel, amit a termék csak kereskedelmi megalapozottság útján tudna megszerezni.

A Ferrero által lefolytatott piackutatás azt az eredményt hozta, hogy a megkérdezett fogyasztók legalább 62%-a Ferreróhoz kötné a háromdimenziós védjegyet. A bíróság azonban úgy gondolta, hogy ez a szám túl alacsony ahhoz, hogy a piaci forgalmazás révén bizonyítani tudná a szükséges megkülönböztetőképesség megszerzését, és így elutasította a Ferrero lajstromozási kérelmét.

Ezután a Ferrero a Szövetségi Legfelsőbb Bírósághoz fellebbezett. A Szövetségi Szabadalmi Bíróság egyetértett abban, hogy az édesség alakja nem kizárólagos a termék jellegére nézve, és nem is lényeges a kívánt műszaki eredmény eléréséhez; emellett valóban deskriptív a kérdéses termékekre nézve. Véleménye azonban nem egyezett a piackutatás eredményének jelentőségével kapcsolatban, mert megállapította, hogy egy 62%-os ismert-ségi tényező elegendő a termék megkülönböztetőképességének elismeréséhez.

A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság szerint nem volt szükség a háromdimenziós védjegy lajstromozhatósága terén szigorúbb követelmények állítására. Ezért úgy döntött, hogy a háromdimenziós védjegy lajstromozható.

Norvégia

2009. december 18-án módosították a norvég szabadalmi törvény 3. szakaszának 5. bekezdését, amely most kimondja, hogy egy szabadalom által nyújtott kizárólagos jog nem vonatkozik „a szabadalmazott gyógyszer olyan próbáira, kísérleteire és hasonlókra, amelyek

ahhoz szükségesek, hogy forgalmazási engedélyt lehessen kapni egy gyógyszerre egy olyan államban, amely szerződő fele a Kereskedelmi Világszervezet megalakítására 1994. április 15-én létrehozott Egyezménynek”.

Tágnak mondható a gyógyászati szabadalom által nyújtott jogok alól adott ezen kivétel szövege. Érdemes megjegyezni, hogy ez a kivétel a WTO bármelyik tagországában a forgalombahozatali engedély megadása érdekében végzett próbákra és kísérletekre vonatkozik, és nem csupán az Európai Gazdasági Térség (European Economic Area) tagországaiban végzett ilyen ténykedésre. Ezzel a norvég jogalkotás összhangba került például a dán, a finn és a német jogalkotással. A kivétel egyaránt vonatkozik a generikumokra és az újonnan kifejlesztett gyógyszerekre, valamint a humán és az állatgyógyászati szerekre. Azt is megengedi, hogy a gyógyszert kis mennyiségben előállítsák ahhoz, hogy le lehessen folytatni a szükséges próbákat.

Az új törvény azonban nem engedi meg, hogy készleteket tároljanak a szabadalom oltalmi ideje alatt egy (generikus) gyógyszer másolatából azzal a céllal, hogy ezt a másolatot piacra vigyék, mielőtt az eredeti gyógyszer oltalmi ideje lejár. A kivétel csupán gyógyszerekre vonatkozik, de nem vonatkozik például a próbákban vagy kísérletekben felhasználható szabadalmazott módszerekre vagy eszközökre.

Olaszország

A) Olaszországban a szabadalmi és a használatiminta-bejelentésekkel kapcsolatban bevezették a belső elsőbbség intézményét, aminek következtében a bejelentés napjától számított egy éven belül lehetőség van új bejelentés benyújtására az eredeti elsőbbség megtartásával, az eredeti bejelentés egyidejű visszavonása mellett.

B) Németországban oltalom áll fenn a „Bayerisches Bier” (bajor sör) földrajzi árujelzőre. A bajor sör nem a Bajorországban érvényes sajátos geológiai vagy földrajzi feltételek révén, hanem hagyomány és jártasság alapján élvez hírnevet. Az oltalmat számos európai országban kétségbe vonták a holland sörgyártó Bavaria NV számára több európai országban lajstromozott BAVARIA védjegy miatt, de végül a kérdést tisztázta az 1347/2001 (EC) számú európa tanácsi rendelet. Ezután a Bajor Sörgyártó Cégek Szervezete (Bayerischer Brauerbund) pert indított a Bavaria NV ellen a BAVARIA védjegy törlése és használatának megszüntetése céljából.

Olaszországban az elsőfokú bíróság helyt adott a keresetnek. A torinói fellebbezési bíróság azonban, amelynek kétségei voltak a „Bayerisches Bier” földrajzi árujelző számára adott oltalom érvényességével kapcsolatban, a következő kérdéseket intézte a Európai Bírósághoz (European Court of Justice, ECJ).

1. Az 1347/2001 számú európa tanácsi rendelet érvénytelen-e esetleg egyéb törvények érvénytelensége következtében?

2. Amennyiben az 1. kérdés elfogadhatatlan vagy megalapozatlan, az 1347/2001 számú rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy a „Bayerisches Bier” elismerése nem bír hátrányos hatással harmadik felek korábban meglévő olyan védjegyeinek érvényességére vagy használhatóságára, amelyekben megjelenik a „Bavaria” szó?

Az ECJ a következő válaszokat adta.

Ad 1.: az első kérdés megfontolása nem tárt fel semmi olyan tényezőt, amely alkalmas lenne az 1347/2001 számú európa tanácsi rendelet érvényességének befolyásolására.

Ad 2.: az 1347/2001 számú rendeletet úgy kell értelmezni, hogy annak nincs hátrányos hatása harmadik felek olyan, korábban lajstromozott védjegyeinek érvényességére és használatának lehetőségére, amelyekben megjelenik a „Bavaria” szó, és amelyeket jóhiszeműen lajstromoztattak azon időpont előtt, amikor a „Bayerisches Bier” földrajzi árujelző lajstromozási kérelmét benyújtották, feltéve, hogy nincs semmiféle ok ezeknek a védjegyeknek az érvénytelenítésére vagy megvonására.

Az ECJ visszautalta az ügyet az olasz bíróságoknak annak meghatározása céljából, hogy a BAVARIA védjegyet eredetileg valóban érvényesen lajstromozták-e.

Omán

A) Az ománi kormány rendeletben szabályozta a szabadalmak évdíjának fizetését.

A szabadalmak oltalmi ideje a bejelentés napjától vagy a nemzetközi bejelentés napjától számított húsz év. Az évdíjfizetés alapidőpontja a bejelentés napja, illetve PCT-bejelentések esetén a nemzetközi bejelentés napja. Évdíjat a 2. évtől kezdve kell fizetni, de az évdíjfizetésre nem engedélyeznek türelmi időt.

B) Az ipari minták maximális oltalmi ideje a bejelentés napjától számított 15 év.

Oroszország

A francia *Cardif Assurance Vie* (Cardif) biztosítótársaság CARDIF nemzetközi védjegyet a 35., 36. és 45. áruosztályban ki akarta terjeszteni Oroszországra. Az Orosz Szabadalmi Hivatal elutasította a védjegybejelentést, mert az elővizsgáló szerint a lajstromoztatni kívánt név fonetikusán a nagy-britanniai Cardiff város nevét reprodukálja. Az elővizsgáló szerint ez a megjelölés félrevezetheti a fogyasztókat a szolgáltatás helyét illetően, mert a bejelentő székhelye Franciaországban van.

A bejelentő a Szabadalmi Viták Kamarájához fellebbezett. Előtte kutatást végzett a főbb európai nyelvek szótáraiban, és megállapította, hogy a „Cardif” szó nem rendelkezik független szótári jelentéssel, mert a szótárak csak arról adtak tájékoztatást, hogy van egy Cardiff nevű város Nagy-Britannia területén mintegy 290 000 lélekszámú lakossággal, azonban a viszonylag kis lélekszám és a város egy másik ország területén való fekvése következtében az orosz lakosság általában nem tud ennek a walesi városnak a létezéséről. Így egy átlagos

orosz fogyasztó a Cardif megjelölést új szóként értelmezi az igényelt szolgáltatások vonatkozásában.

A kamara arra a következtetésre jutott, hogy a „Cardif” megjelölést az átlagos orosz fogyasztó nem fogja a francia bejelentő székhelyének tekinteni, így a védjegy nem tudja őt félrevezetni.

A Szabadalmi Viták Kamarája által figyelembe vett másik szempont az volt, hogy a CARDIF védjegy a világ egyik legnagyobb biztosítótársaságaként ismert bejelentő cégnevének egy megkülönböztető része. A bejelentő 2003 óta van jelen az orosz piacon, 1973-ban alapították, és egyike a BNP Paribas csoport részét képező három biztosítótársaságnak. A Cardif 27 országban működik, és egyaránt nyújt biztosítási szolgáltatásokat egyéneknek és vállalatoknak.

A fentiekre tekintettel a kamara elrendelte a CARDIF védjegy lajstromozását.

Peru

A fonalak, textíliák és ruházati cikkek előállításával és kereskedelmével foglalkozó tajvani *Chi Yong Trading Co.* (Chi) 2009-ben bitorlási pert indított a perui *Dolphins EIRL* (Dolphins) ellen, azt állítva, hogy a Dolphins bitorolja ASATEX védjegyét hasonló védjeggyel ellátott varrocérna nagy mennyiségű importja által.

A Dolphins 2009. július 21-én három tonna cérnát importált. Két nappal később a Chi a Perui Szabadalmi és Védjegyhivatalnál bitorlási keresetet nyújtott be. A hivatal tisztviselői még ugyanazon a napon nagy mennyiségű árut foglaltak le a vámhivatalnál, ami igen gyors intézkedésnek minősíthető, mert a vonatkozó jogszabályok 30 napon belüli intézkedést írnak elő.

Az ügy még függőben van, de ha megállapítják a bitorlást, a termékeket meg fogják semmisíteni, a bitorlót el fogják tiltani az ASATEX védjegy használatától, és egyúttal kötelezni fogják a védjegytulajdonos költségeinek megtérítésére.

Portugália

A Portugál Szellemtulajdon-védelmi Intézet nemrég helyt adott egy felszólalásnak, amelyet az Agricultural and Processed Food Products Export Development Authority (APEDA) nyújtott be a BASMATI védjegy lajstromozása ellen. Ez az indiai cég tulajdonosa a BASMATI földrajzi árujelzőnek, amelyet a Gangesz síkságának egy meghatározott területén termesztett, sajátos aromájú rizsre engedélyeztek.

Az APEDA nem lajstromoztatta a BASMATI védjegyet Portugáliában, ezért a BASMATI név világszerte élvezett hírnevére alapozta felszólalását. A felszólalást a védjegybejelentő nem támadta meg.

Az intézet helyt adott a felszólalásnak, és a portugál szellemi tulajdonvédelmi törvény 223/1c és 238/4 szakasza alapján elutasította a bejelentést, megállapítva, hogy nem lajstromozhatók az olyan védjegyek, amelyek a vásárlóközönséget félrevezetik az áruk jellege, minősége, hasznossága vagy földrajzi eredete vonatkozásában. A Portugál Szellemitulajdonvédelmi Intézet azt is megállapította, hogy a bejelentő védjegyének lajstromozása gátolhatná a Basmati rizs jövőbeni lajstromozását a törvényes tenyésztők által.

Puerto Rico

Az új védjegy törvény 2009. december 16-án lépett hatályba. A legfontosabb újdonságok a következők.

- A védjegy megújításakor be kell nyújtani a védjegy benyújtásának 5. és 6. évfordulója közötti folyamatos használatra vonatkozó nyilatkozatot.
- A védjegy megújítására hat hónapos türelmi időt engedélyeznek.
- Eltörölték az amerikai egyesült államokbeli védjegyoltalomra alapozott lajstromozást, de az erre vonatkozó rendeletet még nem hagyták jóvá, és így pillanatnyilag nem világos, hogy mi történik az ilyen alapon benyújtott és függő lajstromozási kérelmekkel.

Románia

A román parlament 2010. március 17-én elfogadta a védjegyekre és földrajzi árujelzőkre vonatkozó új törvény tervezetét, amelyet az elnök március 29-én erősített meg.

Az új törvényt 2010. április végén publikálták a hivatalos közlönyben, ami egyúttal a törvény hatálybalépésének az időpontja is.

Spanyolország

2009. decemberében módosították a spanyol gyógyszer törvényt. Az új szabályozás szerint az egészségügyi minisztérium felelős annak eldöntéséért, hogy egy generikus gyógyszer finanszíroz-e az országos egészségügyi rendszer, és igenlő esetben az ipari ár és a kereskedelmi ár megállapításáért. A módosítás előtt az előállító laboratórium volt köteles a minisztérium számára megadni mindazokat a műszaki, gazdasági és pénzügyi adatokat, amelyek az ármegállapításhoz szükségesek voltak. Az árat bizonyos általános követelmények alapján (amelyeket még nem állapítottak meg) közvetlenül rögzíti a minisztériumok közötti árbi-zottság.

Az új rendelet kapcsán szabadalmazások részéről felmerült az a kérdés, hogy a generikus gyógyszerek ármegállapítási eljárása a vonatkozó gyógyszer szabadalmának bitorlását jelenti-e.

A Barcelonai Kereskedelmi Bíróság nemrég erre a kérdésre vonatkozóan két ügyben is döntött. Mindkét döntés megállapítja, hogy generikus laboratóriumok részvétele az adminisztrációs ármegállapítási eljárásban azáltal, hogy megadják az egészségügyi minisztériumnak a kívánt pénzügyi és gazdasági adatokat, önmagában nem minősíthető olyan bitorlási cselekedetnek, amelyet a szabadalomtulajdonos megakadályozhat. Ez a tájékoztatás ugyanis nem tekinthető a szabadalommal védett termék „gyártásának, felajánlásának, bevezetésének, piacon való használatának, importjának vagy birtoklásának”. Ezért nyilvánvaló, hogy generikus gyógyszerek ármegállapítása nem tekinthető a termék minisztérium számára történő „ajánlásának”, az csupán egy adminisztratív eljárás eredménye, amely hivatalból indul a generikus termék forgalombahozatala előtt.

Szaúd Arábia

A *Research in Motion Limited* (Research), amely a 9. áruosztályban az ábrás BLACKBERRY védjegy tulajdonosa, pert indított a *MULBERRY Company (Design) Ltd.* (Mulberry) ellen, mert az utóbbi Szaúd-Arábiában nyújtott be kérelmet a mintás MULBERRY védjegynek a 9. áruosztályban optikai árukra, így napszemüvegekre, lencsékre, dobozokra és láncokra történő lajstromozása iránt.

Az elsőfokú bíróság úgy találta, hogy a két fél védjegyei két okból nem tekinthetők megtevesztően hasonlóknak: (1) a „berry” (magyarul: bogyó) szó önmagában általános, és így bárki által használható, és (2) a MULBERRY ábrás védjegyen szereplő fa fontos eleme a védjegynek, mert disztinktívebbé teszi azt. Így a „mulberry” szöveg és a fa rajzának kombinációja könnyen megkülönböztethető a BLACKBERRY védjegytől. Ezért a bíróság elutasította a Research keresetét.

Szerbia

Az új védjegy törvény Szerbiában 2009. december 24-én lépett hatályba, és Szerbia és Montenegró 2005. január 1-jétől hatályos védjegy törvénye helyébe lépett.

Az új védjegy törvény fontos vonása, hogy bevezette a Szellemtulajdon-védelmi Hivatal döntései ellen a fellebbezés lehetőségét. Korábban a hivatal döntései véglegesek voltak; az egyetlen lehetőség abban állt, hogy adminisztratív bírósági eljárást lehetett indítani a Szerb Legfelsőbb Bíróság előtt. Az új törvény szerint egy fellebbezési tanácsot hoznak létre, amelynél az érdekelt felek a hivatali döntést követően 15 napon belül nyújthatnak be fellebbezést.

A Szerb Legfelsőbb Bíróság továbbra is megmarad mint utolsó igénybe vehető fórum a szellemtulajdon-jogok birtokosai számára, akik a fellebbezési tanács döntése ellen 30 napon belül itt fellebbezhetnek.

A szintén 2009. december 24-én hatályba lépett új ipariminta-törvény hasonló fellebbezési rendszert vezetett be.

Szingapúr

A tajvani *Mitac* cég 2003-ban és 2005-ben két különböző, ábrás MIO védjegyet lajstromoztatott Szingapúrban többek között GPS-készülékekre, számítógépekre, mp3-lejátszókra és mobiltelefonokra. A *Singapore Telecommunications* (Singtel) 2008-ban nyújtott be Szingapúrban kérelmet a MIO BOX, MIO TV, MIO VOICE és MIO PLAN védjegy lajstromozása iránt a 9. és 37. áruosztályban, így többek között komputermodemekre és számítógépeszközökre.

A Mitac azt állította, hogy a Singtel bitorolta MIO védjegyet. A Singtel azonban azzal érvelt, hogy a védjegyek nem voltak vizuálisan azonosak vagy megtévesztően hasonlóak. Emellett a kétféle MIO védjegy eltérő árukra és szolgáltatásokra vonatkozott, és ezért nem volt valószínű az összetévesztés. Ezt a Mitac tagadta, és kitartott amellett, hogy az áruk átfedésben voltak.

A Felsőbíróóság arra a következtetésre jutott, hogy a két fél által használt MIO védjegyek egyáltalán nem voltak azonosnak tekinthetők: jóllehet mindegyik védjegy tartalmazta a „mio” szót, a Mitac védjegyeiben az M betű stilizált és megkülönböztethető volt, hozzájárulva a védjegyek eltéréseihez. Emellett egy átlagos fogyasztó szemszögéből a MIO védjegyek azért sem voltak hasonlóak, mert írásmódjuk és betűtípusuk is eltérő volt.

A bíróság további megkülönböztető tényezőnek tekintette a védjegyek számára igényelt áruk különbségeit, továbbá azt, hogy a Singtel a gyártók, például a Nokia és az Ericsson nevét is feltüntette az általa árusított készülékeken.

Szlovákia

A) Szlovákia 2010. február 16-án letétbe helyezte a Singapore-i Védjegyegezményhez való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően a nemzetközi egyezmény Szlovákiában 2010. május 16-án lépett hatályba.

B) Szlovákiában 2010. január 1-jén új védjegy törvény lépett hatályba, amely az 1997. évi törvény helyébe lépett. A 2010. január 1-jén függő valamennyi védjegy jogi eljárást az új törvény alapján folytatják le.

Az új törvény célja, hogy a szlovák törvényhozást összhangba hozza a vonatkozó európai uniós szabályokkal. Így többek között új terminológiát vezettek be; például az „összetéveszthetőség” helyett a „hasonlóság” kifejezést használják a lajstromozás megtagadásának okaként és a védjegybitorlás alapjaként.

Az új törvény pontosan meghatározza a védjegy tulajdonosok jogait, és bevezeti a kártérítési jogot a védjegybitorlási ügyekben elszenvedett károkért.

Az új törvény szerint a védjegybejelentők jogosultak a főbejelentést egy vagy több albejelentésre osztani annak érdekében, hogy bizonyos árukat vagy szolgáltatásokat kivonhassanak a főbejelentésből.

Szudán

Szudán kormánya 2009. november 16-án letétbe helyezte a védjegyek nemzetközi lajstromozására vonatkozó Madridi Megállapodáshoz való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően a nemzetközi egyezmény Szudánra nézve 2010. február 16-án lépett hatályba.

Tajvan

A) A Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Hivatal 2007. november 15-én érvénytelenítette a „Szerkezet és gyártási eljárás chip kapszulázására” című szabadalmi bejelentést. Ezután a bejelentő fellebbezést nyújtott be a Gazdasági Minisztérium Fellebbezési Bizottságánál, amely helybenhagyta a hivatali döntést. Ezt követően a bejelentő fellebbezett a Tajpeji Felső Adminisztratív Bíróságnál, amely azonban szintén elutasította a bejelentést.

A bírósági döntés megállapította, hogy a vitatott szabadalmi bejelentés eljárása már befejeződött amikor a hivatal kiadta az engedélyező határozatot. A bejelentő azonban nem fizette be a lajstromozási illetéket és az esedékes évdíjat az engedélyező határozatban megjelölt határidőig.

A szóbeli tárgyaláson a bejelentő a következő érveket adta elő.

a) A vitatott szabadalmi bejelentés módosítási kérelmét a bejelentés napjától számított 15 hónapon belül nyújtotta be, ezért a bejelentés vizsgálatát folytatni kellett volna.

b) A fellebbezési törvény 2. szakasza szerint a fellebbező jogai sérültek azért, hogy az alperes hivatal nem adott ki két hónapon belül elutasító határozatot a módosító kérelem ellen.

c) A szabadalmi törvény 29-1 szakasza szerint a bejelentés napjától számított 12 hónapon belül lehet igényelni a hazai bejelentés elsőbbségét. Minthogy a vitatott szabadalmi bejelentésre 12 hónapon belül adtak ki engedélyező határozatot, a bejelentőt megfosztották az elsőbbség igénylésének jogától.

A bejelentő érveire a bíróság a következőket válaszolta.

A szabadalmi vizsgálati irányelvek leszögezik, hogy az engedélyező határozat kiadása után nem lehet helyt adni módosítási kérelemnek. A bejelentőnek fellebbeznie kellett volna a bejelentés módosítására irányuló kérelem elutasítása ellen. A fellebbezési törvény 2. szakasza alapján a hivatal által kiadott késedelmes elutasítás csak arra jogosította fel a bejelentőt, hogy nyújtson be fellebbezést, és nem vezetett volna szükségszerűen az elutasítás érvénytelenítésére. Végül a bíróság megjegyezte, hogy a törvény 29-1 szakasza szerint nem kell elsőbbségi jogot engedélyezni, ha a korábbi szabadalmi bejelentéssel kapcsolatban az elővizsgálati eljárást már befejezték.

A fenti okok alapján a bíróság elutasította a fellebbezést.

B) A Tajpeji Felső Adminisztratív Bíróság 2007. július 18-án fenntartotta a Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Hivatal azon döntését, amellyel elutasította a „Hőeloszló ventilátor

sztátorának kombinációs szerkezete” című, 1994. január 18-án benyújtott használatimintaszabadalomra vonatkozó megsemmisítési keresetet, valamint az e döntés ellen a Gazdasági Minisztérium Fellebbezési Tanácsához a hivatali határozat ellen benyújtott fellebbezést.

A vitatott szabadalom tulajdonosa a bíróság döntése ellen tovább fellebbezett a Legfelsőbb Adminisztratív Bírósághoz, amely megállapította, hogy a vitatott szabadalom ellen keresetet nyújtottak be, de minthogy az 1. számú keresetet ugyanolyan tényekre és bizonyítékokra hivatkozva nyújtották be, mint a 2. számú keresetet, a *non bis idem*-elv (nem lehet kétszer jogi eljárást indítani azonos ok miatt) alapján, amelyet a 2. számú kereset benyújtása idején a szabadalmi törvény tartalmazott, felesleges volt a 2. sz. kérelem vizsgálata. Ezért a Legfelsőbb Adminisztratív Bíróság, miután részletes indokolással elutasította az 1. számú keresetet, a 2. számú keresetet a *non bis idem*-elv alapján utasította el. Így a megtámadott szabadalom érvényben maradt.

C) Az indiai *Tata Group* (Tata) nemzetközileg híres TATA védjegye alapján törlési keresetet indított a tajvani *TA TA Office Products, Inc.* (TOP) ellen, amely cég számára lajstromozták a kínai írásmódú, ábrás TATA védjegyet. A Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Bíróság a TOP javára döntött. Döntését a következőkkel támasztotta alá.

1. Mindkét fél védjegyét hasonlóknak kell tekinteni, mert mindkettő tartalmazza a „tata” szót, viszont az alperes védjegye egy boltívet és egy emberalakot is ábrázol, aminek következtében csökken a két védjegy hasonlósága.

2. A felszólaló által benyújtott dokumentumok bizonyíthatják, hogy a TATA védjegy nemzetközi hírneve folytán disztinktív. Ezzel szemben az alperes bizonyítékai megalapozzák azt az állítást, hogy védjegye a vonatkozó üzleti területen Tajvanon már védjegyének 2006. március 15-i benyújtása előtt is híres volt.

3. A felperes nem tudja bizonyítani, hogy az átlagos tajvani fogyasztók tudnak védjegyének létezéséről.

4. Bár a felperes külföldi védjegylajstromozásokat igazolt a 16. áruosztályban, nem bizonyította védjegyének tényleges használatát. Emellett nem áll fenn üzleti versengés a két fél között, mert termékeik és szolgáltatásaik üzleti csatornák, helyek és fogyasztók stb. vonatkozásában eltérők.

5. Egy harmadik fél, a *Tran Na Office Apparatus Co. Ltd.* 1987-ben oltalmat kapott a kínai írásmódú TATA védjegyre, és védjegyjogait 2002-ben átruházta a TOP-ra. Így a két védjegy hosszú ideig létezett egyidejűleg, amiből következik, hogy a kifogásolt védjegy nem okozza az átlagos fogyasztók megtévesztését a védjegyekkel és azok forrásával kapcsolatban.

6. Számos TATA védjegy létezik latin betűs és kínai írásmóddal, amelyeket Tajvanon mások különböző áruosztályokban 1974 óta lajstromoztattak. Így egy TATA szóvédjegy nem tekinthető Tajvanon disztinktívnek.

A fentiek következtében a bíróság megállapította, hogy a kínai írásmódú ábrás TATA védjegy és a TATA védjegy egymástól megkülönböztethető, és valószínűleg nem okozzák az

átlagos fogyasztók megtévesztését. Emellett a felperes TATA védjegye és annak nemzetközi hírneve még nem ismert a tajvani fogyasztók számára.

D) A finn *Nokia Corporation* (Nokia) híres NOKIA védjegye alapján törlési keresetet indított a japán *Fujitsu Co., Ltd.* (Fujitsu) által a 11. áruosztályban lajstromoztatott NOCRIA védjegy ellen.

A védjegy hivatal döntését és az utóbbi ellen benyújtott fellebbezés alapján a Gazdasági Minisztérium Fellebbezési Tanácsa által hozott döntést a Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Bíróság a következő indokolással változtatta meg.

1. Bár a két védjegy kiejtése eltérő, mindkettő tartalmazza az N, O, I és A betűt.
2. A NOKIA védjegy különböző üzleti csatornákon van használatban, és az általános fogyasztó összetévesztheti a Fujitsu légkondicionáló termékeit a Nokia termékeivel.
3. Attól eltekintve, hogy a NOKIA védjegyet Japánban, Thaiföldön, Ausztráliában, Svájcban, Norvégiában és Európában lajstromozták, a bíróságnak az ügyben függetlenül kell döntenie saját vizsgálati alapelvei szerint, az első bejelentői elvet figyelembe véve, amely különbözhet egyéb külföldi országok joggyakorlatától.
4. A két fél által benyújtott bizonyítékok alapján csak arra lehet következtetni, hogy az általános fogyasztók a 2006. február 16-án lajstromozott NOCRIA védjegyet 2006 júniusában kezdték megismerni Tajvanon. Másrészről egyik bizonyíték sem támasztja alá, hogy mindkét védjegy egyidejűleg érvényben volt abban az időpontban, amikor a NOCRIA védjegyet hivatalosan először lajstromozták.

A Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Bíróság a fentiek alapján azon a véleményen volt, hogy a NOKIA és a NOCRIA védjegy hasonló megjelenésű, és a légkondicionáló termékek területén hasonló árukat jelöl. Figyelembe véve továbbá, hogy a híres NOKIA védjegy különböző piacokon van forgalomban, a NOCRIA védjegy használata a termékek eredetével kapcsolatban megtévesztheti az általános fogyasztót. A bizonyítékok figyelembevétele mellett nem állítható, hogy Tajvanon mindkét védjegy sok éven keresztül egyidejűleg érvényben volt. Ezért a bíróság a védjegy törvény 23(1) és 13. szakasza alapján a NOCRIA védjegy megvonása mellett döntött.

Ukrajna

Ukrajna 2010. február 24-én letétbe helyezte a Singapore-i Védjegyegeyzményhez való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően a nemzetközi egyezmény Ukrajnára nézve 2010. május 24-én lépett hatályba.